

МІСЦА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ВЕРЕСЕНЬ • 2010 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 7/66 •

Яким бути пам'ятнику митрополиту Андрею?

12-20 липня в приміщенні Національного музею у Львові імені Андрея Шептицького (проспект Свободи, 20) тривала виставка-конкурс проектів в рамках І-го туру Всеукраїнського конкурсу на кращу концептуальну ідею пам'ятника Служі Божому митрополиту Андрею Шептицькому у Львові. Згідно з умовами конкурсу, його учасники мали до 1 липня цього року подати на розгляд журі свої авторські проекти, відтак 20 липня журі мало обрати п'ять найкращих робіт.

По закінченні терміну конкурсу оприлюднено результати його І-го туру. Журі обрало шість найкращих проектів, які візьмуть участь у другому турі конкурсу. Серед фіналістів – роботи скульпторів Миколи Посікіри, Василя Ярича, Леоніда Молодожаніна, Романа Романовича, Василя і Миколи Гурмаків, Ярослава Мотики.

У другому турі, який відбудеться 16 вересня цього року, організаційний комітет за поданням робочої групи обере найкращий проект пам'ятника.

Згідно з умовами конкурсу, учасники другого туру мають подати генплан пам'ятника (М 1:500), плани, фасади (М 1:50), розгортки (М 1:100), містобудівельний макет (М 1:200), модель пам'ятника висотою 30,0 см, візуалізацію (3D моделювання).

Віддати свій голос за найкращий проект мають можливість усі бажаючі, взявши участь в інтернет-голосуванні на офіційній інтернет-сторінці Львівської Архiepархії (www.ugcc.lviv.ua).

2–3 стор.

Призначено єпископа-помічника для Львівської архієпархії УГКЦ

Греко-католики Єваторії святкують ювілей

На Донеччині підпалили хрест

4–5 стор.

Зцілення від кардинала Ратцінгера

Євангеліє для Папи від мусульманина

Віднайдено мощі Івана Христителя

6–7 стор.

Навколоцерковна політика. Патріарх Кіріл і його подвійні стандарти

8–9 стор.

Клуб знайомств. Щоб серця єдналися в любові

Символи Європи - це символи християнські

10–12 стор.

Українське коріння папи Івана Павла II

Що означає «Не чужолож»

Вклад Івана Мазепи в духовну спадщину України

У ДРОГОБИЧІ ОСВЯЧЕНО ДЕРЕВ'ЯНИЙ ХРАМ У ЧЕСТЬ НОВОМУЧЕНИКІВ

27 червня, в день літургійної пам'яті українських новомучеників, владика Юліан (Вороновський), єпарх Самбірсько-Дрогобицький, у співслужінні владика Ярослава (Пририза) та низки священнослужителів освятив дерев'яний храм у Дрогобичі в честь дрогобицьких священномучеників блаженних Якима, Віталія та Северина.

Як повідомив адміністратор парохії прот. Іван Паньків, за зразок було взято дерев'яний храм з Івано-Франківщини. Проте макет храму було значно розширено та внесено зміни до інтер'єру, а також додано балкони. Головним будівничим, який трудився над зведенням святині, був Василь Поляк з с. Яблунька на Івано-Франківщині. Будівництво храму тривало два роки (нарідний камінь владика Ярослав освятив 25 травня 2008 року).

ВЛАДИКА ЙОСИФ (МІЛЯН): ПЛАНУЄМО ЗАВЕРШИТИ ВСІ ЗОВНІШНІ РОБОТИ НА БУДІВНИЦТВІ СОБОРУ ДО ЗИМИ

До зими планується спорудити крипту і підвальні приміщення Патріаршого собору Воскресіння Христового у Києві. Про це повідомив у своєму інтерв'ю голова Наглядової ради з будівництва Патріаршого собору Воскресіння Христового владика Йосиф (Мілян).

«Плануємо здійснити фасадні роботи, области гранітом фундамент, утеплити зсередини підвали, викінчити парадний вхід, спорудити сходи, вставити парадні двері. Можливо, навіть удасться викласти мозаїку над вхідними дверима. Також плануємо встановити зовнішнє освітлення. Презентація собору має відбутися десь восени», – розповів владика Йосиф.

Також, за його словами, планується поштукатурити патріаршу канцелярію і вставити вікна та двері. «Тобто хочемо завершити всі зовнішні роботи, аби в зимовий період можна було взятись до внутрішніх робіт», – підкреслив він.

ПОМЕРЛА С. ЙОСАФАТА МАРІЯ СИТАР

Сестри-служебниці з сумом сповіщають, що 28 липня у м. Львові після важкої хвороби на 26-му році життя і 9-му році чернечого покликання відійшла з цього світу по вічну нагороду с. Йосафата Марія Ситар, СНДМ.

БЛАЖЕННІШИЙ ЛЮБОМИР БЛАГОСЛОВИВ СПОРУДЖЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА МІГРАНТАМ

В УГКЦ розпочався збір коштів для спорудження пам'ятника українським мігрантам у Марійському духовному центрі в Зарваниці. Пам'ятник спорудять з благословення Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира протягом року. Для реалізації проекту Предстоятель УГКЦ благословив створення спеціальної Наглядової ради, до якої ввійшли владика Йосиф (Мілян), владика Василь (Семенюк), о. Василь Поточняк, п. Оксана Пронюк та п. Григорій Селешук.

З НАГОДИ РІЧНИЦІ ХРИЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ ГРЕКО-КАТОЛИКИ І ПРАВОСЛАВНІ СПІЛЬНО ЗБУДУЮТЬ ХРАМ

Будівництво нового храму св. Пантелеймона розпочато 29 липня у м. Коломиї на території онкодиспансеру. Благословення на спільне спорудження нової церкви надали єпископ Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ Миколай (Сімкайло) та єпископ Коломийсько-Косівської єпархії УПЦ (КП) Іван (Бойчук). Зведення святині приурочене 1022-річчю Хрищення Русі-України.

УГКЦ ЗАВЕРШИЛА ТРЕТЮ МІСІЮ ДЛЯ МИРОТВОРЦІВ У КОСОВО

Капеланська праця у складі миротворчих сил у Косово є неocenним досвідом віротерпимості та міжрелігійної толерантності. Про це повідомив о. Ігор Федорів, військовий капелан від УГКЦ, який протягом останніх дев'яти місяців у якості офіцера з релігійних питань здійснював душпастирське служіння для українських військових, що перебувають у складі міжнародних миротворчих сил у Косово (KFOR).

УКУ ОТРИМАВ ЛІЦЕНЗІЮ МОН УКРАЇНИ НА ВІДКРИТТЯ МАГІСТЕРСЬКОЇ ПРОГРАМИ З ЖУРНАЛІСТИКИ

Рішенням Державної атестаційної комісії Міністерства освіти та науки України від 24 червня 2010 року (протокол № 84) Український Католицький Університет отримав ліцензію на відкриття магістерської програми з журналістики (спеціальність «Журналістика» – 8.030201, кваліфікація – «магістр журналістики»). Тривалість програми – 2 роки (4 семестри). Форма навчання – денна.

Для Львівської Архиепархії УГКЦ призначено єпископа-помічника

3 серпня у канцелярії Верховного Архиепископа Києво-Галицького УГКЦ повідомили про те, що єромонах Венедикт (у світі – Валерій Алексійчук) Студійського уставу, приналежний до Святоуспенської Унівської лаври, згідно з вибором Синоду Єпископів УГКЦ, призначений єпископом-помічником Львівської Архиепархії. Цей вибір потвердив Святіший Отець Венедикт XVI, призначаючи новому владіці титулярний престол Джерманічана.

Коротка біографія:

Єромонах Венедикт (Алексійчук) народився 16 січня 1968 року в селі Борщівка Костопільського району Рівненської області. З 1975-го по 1983-й рік навчався в Борщівській восьмирічній школі. У 1983 році розпочав своє навчання в Рівненському медичному училищі, яке закінчив у 1987 році за спеціальністю «фельдшер». Після навчання працював на станції швидкої медичної допомоги. З травня 1987-го по травень 1989-го – служба у війську. Опісля рік працював як фельдшер у санаторії в Трускавці.

У 1990-1993 роках навчався у Духовній семінарії в місті Дрогобичі. Був висвячений на священника 29 березня 1992 року. Тоді ж був призначений на парафію села Бистриця Дрогобицького деканату. Крім того, душпастирював при церкві Святої Трійці у м. Дрогобич. З 1992-го по 1994-й рік, працюючи в Патріаршій катехитичній комісії, від-

повідав за організацію місійної праці на Східній Україні.

13 травня 1993 року був прийнятий до Святоуспенської Унівської лаври монахів Студійського уставу. Монаший постриг отримав 13 жовтня цього ж року, а 31 грудня 1995 року прийняв Малу схиму.

З липня 1994 року душпастирював в новоствореному монастирі свв. Бориса і Гліба у Полоцьку (Білорусія). Одночасно обслуговував парафії у Вітебську, Могильові, Гомелі, Бресті, був духівником у молодіжній християнській організації в Мінську.

У 1996 році закінчив Люблінський католицький університет з написанням магістерської праці на тему «Християнська духовність за св. Іваном з Кронштадту».

У грудні 1996 року перебував в місті Сан-Кетерінс (Канада) з метою заснування в цьому місті нового монастиря. Звідти повернувся в квітні 1999 року, оскільки був обраний ігуменом Святоуспенської Унівської лаври. У травні 2000 року повторно був обраний ігуменом, а в травні 2005 року – переобраний на наступну каденцію.

З 2004 року – член Патріаршої комісії у справах монашества.

З жовтня 2004 року розпочав докторантське навчання в Люблінському католицькому університеті. У 2006 році закінчив ліценціат у згаданому університеті з теології духовності.

У тому ж році трудився адміністратором парафії св. Миколая в м. Перемишляни. У лютому 2006 року призначений головою секретаріату Собору монашества УГКЦ. У травні 2007 року очолив Літургійну раду. У серпні 2007 року був обраний головою Ради вищих настоятелів чоловічих інститутів богосвяченого життя УГКЦ.

18 квітня 2008 року в Люблінському католицькому університеті захистив докторську працю на тему «Настоятель як духовний отець. Дослідження в світлі творів преподобного Теодора Студита».

Поповнення у священничих рядах

В день празника святого рівноапостольного князя Володимира Архиепископ Львівський УГКЦ, Високопреосвященніший владика Ігор (Возьняк) очолив богослужіння в Архикатедральному соборі святого Юра. Під час цієї Божественної Літургії архієрей уділив святу Тайну Священства Олегу Луці та Олексію Бределеву.

5-та річниця заснування парафії Різдва Івана Христителя

7 липня, у день свята Різдва Івана Христителя, Високопреосвященніший владика Ігор (Возьняк) побував на святкуванні п'ятої річниці заснування громади храму Різдва св. Івана Христителя (м. Львів, вул. Л.Кобилиці, 31). Духовна опіка на цій парафії відбувається під керівництвом адміністратора храму о. Івана

Коломійця та о. Ярослава Купчинського.

На святкування прибули священники Львівської Архиепархії (зокрема, Франківського протопресвітерату, до якого належить парафія), гості та власне парафіяни, чисельність яких з кожним роком постійно збільшується.

З нагоди свята Високо-

преосвященніший владика Ігор очолив святкове Богослужіння, після якого освятив кам'яний хрест, встановлений при вході до каплиці, та ікону (сьогодні храм перебуває ще в процесі будови, а наразі місце богослужіння – невелика каплиця, оздоблена деревом та пи-

саними іконами).

Сторінку підготовлено за сприяння о. Павла Дроздяка, прес-секретаря Львівської Архиепархії

Біля храму УГКЦ на Донеччині підпалили хрест

У місті Харцизьк, Донецької області, перед греко-католицьким храмом Преображення Господнього у ніч з 25 на 26 серпня вчинили акт вандалізму. Зловмисники підпалили дерев'яний хрест, освячений покійним о. Василем Вороновським. Парох

храму о. Лев Струков для розкриття злочину звернувся до правоохоронних органів.

Як інформує прес-служба УГКЦ, хрест загорівся зверху, але незабаром люди, що проїжджали повз храм, загалом виявили вчасно, то хрест

вцілів. Пошкоджена лише його верхівка.

Хрест біля храму встановили 2008 року на свято Різдва Пресвятої Богородиці. Після хресної ходи його освятив о. Василь Вороновський.

Молитва Архiepіскопа Львівського з прочанами у м. Звенигород

26 серпня в рамках пішої прощі до Святоуспенської Унівської Лаври, Високопреосвященніший Владика Ігор (Возняк) відслужив Божественну літургію у м. Звенигород. Саме це місто приймало прочан після першого дня духовної мандрівки.

Владика Ігор звертаючись до про-

чан, зокрема, наголосив на духовному вимірі цієї подорожі, яка очищає людину, скріплює її та наближає до Бога. Також Архiepірей закликав жертвувати цю прощу за укріплення у вірі, за рідних та знайомих, щоб «усі ми зуміли приймати і співпрацювати з Божими дарами».

«Дякую вам, що ви зносите спекоту дня, спрагу, невігоди, увесь час дола-

Ігор побажав прочанам максимально використати час прощі, «щоб скріпити себе в духовній мандрівці до неба».

Варто пригадати, що тема цьогоорічної прощі є «Молитва за Україну: Пресвята Богородице, спаси нас!». Організатори прощі намагатимуться через свідство людей, які живуть тією любов'ю до Батьківщини, пробудити у паломників дух патріотизму, любові та відповідальності за свою країну.

о. Павло ДРОЗДЯК, прес-секретар Львівської Архiepіпархії

ете дорогу, відчуваєте втому в ногах та усього тіла, молитесь, співаєте – усе те чиніть на славу Бога» - сказав Архiepіскоп. На завершення владика

5-та річниця парафії в Євпаторії

8 серпня в Євпаторії (АР Крим) вірні УГКЦ відсвяткували 5-ту річницю від часу заснування місцевої парафії Покрову Пресвятої Богородиці. З нагоди свята до парафіян завітав Преосвященний владика Василь Івасюк, екзарх Одесько-Кримський. Крім нього, на урочистості прибули чотири греко-католицькі священники, сестри-монахині Львівської провінції Чину св. Василя Великого, настоятель римо-католицької парафії в м. Євпаторія та численні миряни.

Моління розпочалося Утреною, по закінченні якої владика Василь здійснив поставлення в чин читця, співця, свічконосця та піддякона одного із семінаристів Івано-Франківської духовної семінарії, а відтак відслужив Архiepірейську Божественну Літургію, на котру зібралось понад сто осіб. Чимало з них приступили до святої Тайни Сповіді, а понад половину молільників приступили до святого Причастя. На закінчення Божественної Літургії єпископ здійснив Чин освячення води.

У своєму пастирському слові Преосвященний владика Василь звернувся до присутніх із закликом: «Пильнуйте Ваші душі, щоб ніщо не стало на перешкоді їхньому освяченню та спасінню». І, як приклад твердої віри, розповів про історію оздоровлення однієї з парафіянок ввіреного йому екзархату. Ця жінка прожи-

ває з сім'єю в прибережній зоні і, по суті, єдиним її заробітком та засобом для існування було приймання відпочиваючих. Однак, будучи важко хворою, вона, незважаючи на сезон заробітку, полишила вигідну справу і з вірою в серці подалася на прощу до Зарванці, довір'яючи своє життя Господеві та Його святій Матері. Відплата не забарилась – тяжка недуга, котра роками не піддавалась медичному лікуванню, щезла. Жінка оздоровилась Божою силою. «Так і ми повинні довіряти своє життя Господеві, ставити на перше місце Бога, а відтак все інше – і все буде на своєму місці», – наголосив владика Василь.

Від початку заснування до сьогоднішнього дня парохом парафії Покрову Пресвятої Богородиці в м. Євпаторія є о. Богдан Костецький. Він у своєму слові, зокрема, нагадав: «На початку парафія Покрову Пресвятої Богородиці в м. Євпаторія нараховувала 5 осіб: Господь Бог у трьох Особах, священник та п. Віра Ковальчук. Зараз же парафія нараховує близько 80 осіб. Усі парафіяни беруть активну участь у житті парафії, допомагають одне одному та священнику творити міцну Церкву. Вперше за всю історію Одесько-Кримського екзархату в м. Євпаторія розпочато служіння богослужб і російською мовою. Бажаючих відвідати ці богослужіння є чимало, про

що свідчить швидко утворений парафіяльний хор».

Про це ж говорив і владика Василь: «Незважаючи на молодий вік цієї парафії, за короткий час побудовано храм Божий у щирих серцях парафіян. Це – найцінніше, що може дарувати Церква своїм вірним».

Також спільними зусиллями Преосвященного владика Василя, пароха о. Богдана, місцевих парафіян та жертводавців придбано земельну ділянку для будівництва храму. Початок будівництва планується розпочати вже восени цього року.

Від парохіян з вітальним словом виступив п. Андрій Серветник. Він щиро привітав владика Василя, о. Богдана та усіх присутніх з нагоди першого ювілею парафії УГКЦ в м. Євпаторія, побажав парафіяльній громаді плідних успіхів у своєму розвитку та швидкого зведення будівлі Божого храму.

Святкування закінчилось щирими побажаннями церковній та державній владі в мирі та здоров'ї творити Божу волю на Його прославу та добро українського народу. Відтак Преосвященний владика окропив вірних свяченою водою, поспілкувався з учасниками молитовного свята, яким від щирого серця побажав миру, злагоди, любові та щедрих Божих дарів.

Іван МЕДВІДЬ

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

До людей доброї волі і щирого серця звертається парафія Української Греко-Католицької Церкви Рівноапостольних свв. Володимира і Ольги з м. Керч (АР Крим).

Місто Керч знаходиться на крайньому сході Кримського півострова, за 5 км від кордону з Російською Федерацією. Українці в Керчі, як і в усьому Криму, є повністю зрусіфікованими і їм байдуже, якою мовою розмовляти, до якого храму ходити, звідки вони походять і якої вони національності. Це стосується, як не дивно, і вихідців з Галичини. Держава Україна не приділяє нам, українцям у Криму, жодної уваги. У 160-тисячній Керчі не має жодної української школи, жодного українського дитсадку, жодної української громадської організації, жодного українського часопису. Ми живемо в своїй державі немов на чужині. Єдиним місцем, де свідомий українець може почути свою рідну мову і поспілкуватися нею, є наша парафія.

Парафія заснована в серпні 2004 року з ініціативи двох місцевих українців. У жовтні 2006 року було призначено священника для постійної праці в місті Керч. Починати довелося з порожнього місця з двома вірними. Не було нічого – ні місця для проведення богослужіння, ні житла для проживання священника, не було жодного фелона, жодного богослужбового посуду, не кажучи вже про настільне Євангеліє чи книгу Апостол.

На сьогодні наша парафія налічує 40 вірних, які є вихідцями не тільки з Галичини, а й з Кіровоградщини, Оде-

щини, Черкащини. Їх об'єднує одна мова, культура, традиції, Церква східного обряду. Два з половиною роки ми добивалися в місцевої влади земельної ділянки для будівництва свого храму. Довелося писати аж до Президента України, щоб втрутився в ситуацію.

Завдяки Президенту України в лютому 2009 року нам запропонували купити на аукціоні приміщення площею 130 кв.м, з якого ми хочемо зробити каплицю для проведення наших богослужіння. Купили ми цей будинок в напівзруйнованому стані: без вікон, дверей і т.д. За рік часу завдяки пожертвам вдалося поставити двоскатний дах, купол із хрестом, вікна, двері. Коштів же на реставрацію в нас немає, оскільки парафія наша є дуже бідною. Тому звертаємося до всіх людей доброї волі, які не байдужі до розвитку нашої Церкви на півдні України, а особливо в Криму, за допомогою в реставрації невеличкого греко-католицького храму в м. Керч.

Нехай Господь віддячить Вам за Вашу жертвоність сторицею.

Реквізити парафії УГКЦ Рівноапостольних свв. Володимира і Ольги:

м. Керч, АР Крим: АТ «УкрСиббанк», МФО 351005, ЗКПО 33433538, р/р 26003168909500, парафія УГКЦ «Рівноапостольних св.Володимира і св. Ольги».

З молитвою о. Валерій СЕМБРАТ, настоятель парафії, і вірні УГКЦ м. Керч

СЕМІНАР ЗІ СТВОРЕННЯ ПІДРУЧНИКІВ З ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЕТИКИ

28-30 червня у Трускавці тривав семінар робочої групи зі створення підручників з християнської етики для 1-11 класів відповідно до прийнятої 22 червня програми з християнської етики на громадській раді при МОН. Це перший в Україні семінар такого рівня і з таким завданням, що засвідчує бажання і спроможність Церков та освітан працювати разом у цій ділянці. На ньому було схвалено концепцію написання підручників і затверджено структуру підручників для початкової, середньої та старшої школи.

Учасниками семінару стали науковці з провідних ВУЗів, які вже деякий час займаються питанням християнської етики: НУ «Києво-Могилянська академія», Національний педагогічний університет ім. Грінченка, НУ «Острозька академія», УКУ, Чернівецький ІППО, Львівський ІППО, Тернопільський ІППО. Привітав і благословив учасників семінару на плідну працю владика Ярослав (Приріз), єпископ-коад'ютор Самбірсько-Дрогобицької єпархії.

КОСТЕЛ ЄЗУЇТІВ ПЕРЕДАЛИ У ВЛАСНІСТЬ УГКЦ

Колишній костел свв. Петра та Павла отців-єзуїтів у Львові (вул. Театральна, 11) передали у власність Курії Львівської архієпархії Української Греко-Католицької Церкви. Загальна площа переданої будівлі – 1.377,1 кв. м. Наразі там зберігаються близько 2 млн. одиниць резервного та діючого фондів, якими користується Львівська національна наукова бібліотека України імені В.Стефаніка.

Як зазначає член-кореспондент НАН України Мирослав Романюк, бібліотека уже неодноразово підтверджувала свою готовність звільнити приміщення костелу, але якщо їм нададуть відповідне приміщення для зберігання книг чи ділянку для його будівництва. У свою чергу, в листі до міського голови Львова Андрія Садового Архiepіскоп Львівський Ігор (Возняк) запевнив, що Церква зі своєї сторони докладе максимум зусиль, щоб фонди (книги), які зберігаються у храмі та є власністю бібліотеки, були належно збережені до часу їх остаточного перенесення у призначене для цього місце.

ВІДБУЛАСЯ ВСЕУКРАЇНЬСКА ПРОЩА ДО ЗАРВАНИЦІ

Президент Єпископської конференції Італії, архієпископ і митрополит Генуї Анжело кардинал Баньяско та Апостольський нунцій в Україні архієпископ Іван Юркович взяли участь у Всеукраїнській прощі до Марійського духовного центру в Зарванці, що відбулася 17-18 липня. На чудотворному місці почесних гостей вітав Блаженніший Любомир, Глава УГКЦ, владика Василь (Семенюк), єпарх Тернопільсько-Зборівський, 14 інших єпископів УГКЦ, священники та вірні. У паломництві, присвяченому року монашого покликання, взяло участь понад 80 тисяч прочан з різних областей України та з-за кордону.

ДОВІЧНІ ОБІТИ У КРЕХІВСЬКОМУ ВАСИЛІАНСЬКОМУ МОНАСТІРІ СВ. МИКОЛАЯ

Українська Греко-Католицька Церква присвятила 2010-й рік християнському покликанню з особливим наголосом на покликанні до богопосвяченого життя. У неділю, 18 липня, у с. Крехові на Львівщині – колищі Василіанського чину Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні – десять братів Чину св. Василя Великого – Михайло Лехновський, Сронім Грім, Павло Федусів, Іпатій Ващишин, Володимир Маланюк, Йосафат Вінтоняк, Йосиф Микитин, Никифор Курнат, Ілля Фіголь та Яків-Сергій Уніч – склали перед Господом урочисту професію довічних обітів.

У КИЇВСЬКІЙ СЕМІНАРІЇ НАВЧАТИМУТЬСЯ 9 СЕМІНАРИСТІВ

Закінчилися вступні іспити до Київської Трьохсвятительської духовної семінарії. Як повідомляє голова приймальної комісії о. Петро Жук, до семінарії прийнято дев'ять студентів.

Вступні іспити відбулися в Катехитичному центрі Київської архієпархії. Абітурієнти склали тести з Біблії, літургії, катехизму та мали співбесіду з членами приймальної комісії отцями Петром Жуком, Олегом Олексою та Віталієм Марциномом.

«Абітурієнти продемонстрували добру підготовку та щире бажання навчатися в духовній семінарії. Сподіваюся, вибрані нами кандидати будуть добре навчатися і сформується у ревних та щирих священників нашої Церкви», – зазначив о. Петро Жук.

У ВАТИКАНІ ВВОДЯТЬСЯ У ВІЛЬНИЙ ОБІГ МОНЕТИ ЄВРО З ЗОБРАЖЕННЯМ ВЕНЕДИКТА XVI

На території держави-міста Ватикану вперше введуть у вільний обіг як засіб платежу монети євро із зображенням Папи Венедикта XVI (досі тут карбувалися монети, призначені лише для колекціонерів). За інформацією агенств KNA, AFP та радіо «Німецька хвиля», на початковому етапі введуть в обіг обмежену кількість монет номіналом 50 центів, призначених для обігу лише на території Ватикану. Конкретної дати введення таких монет не називається.

Власні монети Ватикан випускає з 1929 року. У 2002 році Ватикан формально увійшов до зони євро і тоді ж були виготовлені перші колекційні монети із зображенням Папи Римського Івана Павла II.

ЗРЕЧЕННЯ З УРЯДУ КАРДИНАЛА КАСПЕРА

1 липня у Ватикані повідомлено про те, що Папа Венедикт XVI прийняв зречення з уряду кардинала Вальтера Каспера, президента Папської ради сприяння єдності християн, подане у зв'язку з досягненням граничного віку. Наступником німецького кардинала Святіший Отець призначив швейцарського єпископа Курта Коха, дотеперішнього ординарія Базелю, підносячи його до архієпископської гідності.

БАТЬКО ВІСЬМОХ ДІТЕЙ СТАВ КАТОЛИЦЬКИМ СВЯЩЕНИКОМ

12 червня в єпархії Харрісбурга (США) посвячено в сан католицького священника колишнього протестантського пастора, батька вісьмох дітей.

Священик Пол Шенк народився в єврейській сім'ї і в 16 років прийняв християнське хрещення. У 1994 він покинув Євангелістську церкву, яку заснував, і став пастором у західному Нью-Йорку в спільноті Реформованої Єпископальної церкви. У 2004 він перейшов як мирянин до Католицької Церкви. Він та його дружина Ребека одружені вже 33 роки.

Зазвичай католицькі священники латинського обряду зобов'язані бути неодруженими, але спеціальне положення, встановлене в 1980 Папою Римським Іваном Павлом II, допускає висвячення в певних випадках одружених чоловіків. Шенк став першим одруженим священником в католицькій єпархії Харрісбурга.

Новосвячений священник був рукоположений єпископом м. Сент-Августина (штат Флоріда) Віктором Гелеоном, оскільки колишній єпископ єпархії Харрісбурга Кевін К. Роейдс недавно був переведений до єпархії м. Форт-Уейн-Саут-Бенд у штаті Індіана.

Раніше Пол Шенк займав посаду виконавчого віцепрезидента американського Центру закону і правосуддя. У 1997 р. він переїхав до Балтімору і відкрив Національний протиабортний центр на Капітолійському пагорбі. Зараз він продовжує залишатися головою цього Центру і директором Служби поваги до життя єпархії Харрісбурга.

НОВА СТАТИСТИКА ОРДЕНУ КАПУЦИНІВ

Орден капучинів опублікував новітні статистичні дані про кількість своїх членів за станом на 31 грудня 2009 року. Вони оприлюднені католицьким агентством Fides. Згідно з повідомленням, у світі нараховується 10.519 членів цього чернечого згромадження. При цьому зареєстровано невелике зменшення кількості монахів у порівнянні з попереднім роком (10.590).

На сьогодні до Ордену належать 640 постулантів (нижчий ступінь послушництва), 346 новиків, 1.585 осіб, що склали тимчасові обіти, і 8.934 ченці, які склали «вічні» обіти. Серед останніх – 6.939 священників, 15 постійних дияконів, 157 дияконів і 1.823 брати-лаїки.

Орден «Братів менших капучинів» (Ordo Fratrum Minorum Capucinarum) – католицький чернечий орден, відгалуження Ордену францисканців. Свою назву капучини отримали від загостреного капюшона, пришитого до ряс бурою кольору, який носять члени ордену (інші неодмінні атрибути зовнішнього вигляду капучинів – сандалі, надті босоніж, мотузяний пояс з вузлами і незмінна борода). Орден був заснований в 1525 році францисканцем-міноритом Бассі в Урбіно і затверджений у 1528 році папою Климентом VII. У 1529 році орден отримав статут, який вирізняється винятковою строгістю.

У ТЕРНОПОЛІ З'ЯВИВСЯ ПАМ'ЯТНИК ІВАНУ ПАВЛУ II

Його встановили біля храму Божого Милосердя та Божої Матері Неустанної Помочі.

«Пам'ятник великому Папі – це прояв вдячності та любові, – підкреслив митрополит Львівський РКЦ архієпископ Мечислав Мокшицький. – Беручи участь у молитовних зустрічах, концертах та конференціях, потрібно задумуватись над тим, що ми маємо робити, аби виконати духовний заповіт Папи». Ієрарх також вважає, що необхідно молитися про швидку беатифікацію Івана Павла II.

На думку владики, пам'ятники потрібні для того, аби пригадувати, що ми покликані чинити добро. «Саме за добро ставлять пам'ятники, – каже колишній секретар Івана Павла II. – Але навіть якщо ніхто нам так і не поставить пам'ятника, то знаймо, що про нас завжди пам'ятає Бог, в якого все пороховано. Можна сказати, що небеса – це пам'ятник для нас за все вчинене нами добро та ціле наше життя». Також митрополит нагадав, що у червні минула 9-та річниця візиту Івана Павла II до України і що ця подія є незабутньою для українських католиків.

На території Львівської архидієцезії пам'ятники Івану Павлу II вже встановлено у Львові, Самборі, Дрогобичі, Мостиськах, Брюховичах, Більшівцях, Стрільцях та Бережанах.

Кардинал Ратцингер оздоровив сина свого друга

Хорват із Боснії і Герцеговини розповів, як теперішній Папа Венедикт XVI оздоровив малого Тому Павліча від раку мозку.

– Свого часу я був власником ресторану «Оратія» у Регензбурзі в Німеччині (тепер цей ресторан є власністю моєї доньки). Напередодні Нового 1988 року до нас у ресторан завітав регензбургський парох Георг Ратцингер і запитав, чи міг би замовити в нас обід на Новий рік, бо до нього в гості завітає його брат Йозеф. Ми з радіс-

тю погодилися, бо для нас це було великою честю, – розповідає колишній власник ресторану Анте Лукач.

– Кардиналові Ратцингеру дуже сподобався наш ресторан, тож 13 років підряд ми мали честь вітати високого гостя на новорічному обіді у своєму ресторані. Кардиналу надзвичайно сподобалась наша хорватська кухня, а особливо наші «медальйони» з телятини та налисники з морозивом і шоколадом, а після обіду завжди випивав трішки нашого герцеговинського вина, – продовжує свою розповідь пан Лукач. – Теперішній Папа – це надзвичайна людина. Він завжди такий привітний, інтелігентний, розсудливий.

– Кардинал Ратцингер завжди прихильно ставився до Хорватії та хорватів і ще у 1998 висловив сподівання, що в скорому часі Хорватія отримає свободу. Багато доброго він говорив і про нашого тодішнього кардинала Кухаріча*.

– Одного разу, коли кардинал гостював у нас, я відважився йому розповісти про біду мого доброго друга Фране Павліча. Його малому синові

Томі встановили діагноз – рак мозку. Кардинал попросив дозволу, щоб помолитися над хлопцем. Після цього здоров'я хлопця пішло на покращення. Зараз йому вже двадцять років і все добре – він здоровий. Кардинал після цього завжди запитував: «Wie geht es Tomi? (як мається Томі?)» – пригадує пан Лукач. – Коли кардинала Ратцингера обрали Папою, стався такий випадок – мій маленький онук Марк побачив, як його дідусь із бабусяю моляться, щоб кардинал Ратцингер став Папою. Повертаюся пізно додому, а мені на зустріч вибігає Марк із радісним криком: «Дідусю, наш Папа переміг!»

Те, що історія, яку розповів пан Лукач стосовно його приятелювання з кардиналом Ратцингером і оздоровлення малого Томі, правдива, підтвердив і загребський кардинал Йосиф Бозаніч. Через приятелювання з Папою родина Лукачів зав'язала дружбу зі ще одним католицьким прелатом – которським єпископом Янічем.

*Покійного Загребського архієпископа і кардинала Франя Кухаріча.

Мусульманин переписує Євангеліє для Венедикта XVI

Каліграф-мусульманин із Вифлеєму Яссер Абу Саймех переписує Євангеліє від Луки арабською мовою на замовлення мерії міста, яка планує подарувати книгу Папі Римському Венедикту XVI під час його візиту на Святу Землю. До цього 51-річний Абу Саймех ніколи не читав Євангелія. Каліграф уже майже повністю переписав текст, який займає 65 великих сторінок. Раз на декілька днів до майстерні приходять священники, які перевіряють точність переписаного тексту.

Окрім тексту, в книзі будуть кольорові ілюстрації, що змальовують земне життя Христа. Для книги буде виготовлена палітурка з оленьчої шкіри і скринька з перламутру.

За словами мера Вифлеєма Віктора Батарсеха, міська влада вибрала для подарунку понтифікові Євангеліє від Луки, оскільки саме цей

євангелист більше від інших приділяє увагу місту, де народився Ісус. «Це – послання всьому світові, яке повідомляє, що християнство народилося саме у Вифлеємі, – підкреслив мер. – Наше місто – це також місце, де мусульмани і християни ставлять один до одного як брати» (населення Вифлеєма нараховує близько 30.000 жителів, з яких приблизно третина – християни).

Абу Саймех навчався каліграфії в Багдаді. Зараз його майстерня у Вифлеємі знаходиться в декількох сотнях метрів від базилики Різдва, спорудженої на місці, де, за переказами, народився Ісус. Він також викладає каліграфію в місцевому університеті. Подарунок для Папи був замовлений саме Абу Саймеху через те, що його майстерність отримала визнання в місті. Два роки тому він виготовив ру-

кописний Коран, який був піднесений палестинському президенту Махмуду Аббасу на честь Рамадану.

На прийомі у президента Ізраїлю понтифік отримає в подарунок іншу книгу, ще більш незвичайну, – текст Тори, написаний із застосуванням нанотехнологій на шматку силікону розміром із зернину.

Ізраїльська газета «Га-Аретц»: «Папа Пій XII врятував тисячі євреїв»

Ізраїльська газета «Га-Аретц» у своєму англомовному варіанті за 7 липня 2010 року повідомила результати нових досліджень стосовно особи Папи Пія XII, які можуть змінити ставлення до нього і його ролі в історії. Згідно з цими дослідженнями, проведеними німецьким істориком Міхаелем Хеземанном, Папа Пій XII допоміг 200 000 німецьких євреїв залишити нацистську Німеччину.

У статті сказано: «У вівторок газета «Дейлі Телеграф» повідомила, що виявлено нові дані про те, що Папа

про Папу Пія XII як про «Папу Гітлера», мабуть, історично некоректна.

«Кришталева ніч» була влаштована 9-10 листопада 1938 року, під час якої в Німеччині та Австрії в антиєврейських погромах було вбито близько сотні євреїв, а десятки тисяч були арештовані й відправлені до концтаборів. Погромники зруйнували тисячі будинків, будівель і синагог.

Хеземанн говорить, що 30 листопада 1938 року кардинал Еудженіо Пачеллі – майбутній Папа Пій XII – написав листа, в якому настирливо вимагає, аби католицькі архієпископи по всьому світі зажадали віз для всіх «католиків-неарійців» та навернених у християнство євреїв, які бажали покинути Німеччину. Згідно з дослідженнями Хеземанна, є свідчення, що

Папу Пія XII часто критикують за мовчання під час Другої світової війни, за незасудження голокосту, нацистського режиму, за те, що Гітлер не був підданий аналізу. Проте нові дані свідчать, що думка

візи видавалися всім без винятку євреям і що вислови «навернені євреї» та «католики-неарійці» були лише прикриттям, яке дозволяло приховати від нацистів справжню мету документів.

Газета «Дейлі Телеграф» цитує голову організації «Прокладаючі шлях» Еліота Гершберга, який сказав:

«Ми впевнені, що багато євреїв, яким вдалося щасливо покинути Європу, і не здогадувалися, що їхні документи та візи були отримані завдяки зусиллям Ватикану. Виявлені нами дані свідчать, що поширена негативна думка про Папу Пія XII є помилковою».

Виявлено релікварій з мощами Івана Христителя?

Неподалік болгарського міста Созополь на східному узбережжі країни минулого місяця у древній церкві було знайдено кам'яну скриньку з мощами, які можуть належати одному з найшанованіших християнських святих – Іванові Христителю.

При розкопках на острові Святий Іван група археологів під керівництвом професора Казимира Попконстантинова виявила релікварій, який датується кінцем IV – початком V століття. Учені впевнені, що в ньому знаходяться мощі «великого мученика християнської віри», адже міні-саркофаг був вмонтований у центр вітара храму, який носить ім'я Івана Христителя. Як повідомив професор Попконстантинов, спочатку вони думали, що скринька з мощами була виготовлена з мармуру, але потім з'ясувалося, що це алебастр. Зараз знахідка перебуває на зберіганні в музеї Созополя, а найближчим часом у присутності спеціальної комісії міні-саркофаг має бути розкритий, повідомляє ІТАР-ТАРС. Тож незабаром, можливо, буде з'ясовано, кому належать мощі.

Згідно з Євангелієм, Іван Предтеча

був страчений за наказом царя Ірода Антипи. Чимало з сучасних реліквій, пов'язаних з його ім'ям, є підробленими, нагадує агентство Novinite.com. Наприклад, декілька міст Європи та Близького Сходу стверджують, що саме в них зберігається відсічена голова Івана Христителя.

Щодо місця останньої знахідки, то археологи кажуть, що монастир св. Івана Предтечі і церква на острові Святий Іван свого часу входили до числа найбільших православних центрів. За переказами, монастир був заснований св. Андрієм, який проповідував християнство по берегах Чорного моря. Розкопки на острові тривають вже третій рік. За цей час було відкрито два монастирські храми і центр переписування книг, що діяв у період з 1263-го по 1629 рік, виявлено безліч артефактів.

Археологи підтвердили передання про ув'язнення апостола Петра.

Італійські археологи з'ясували, що знаменита Мамертинська темниця у Римі вже в VII столітті була перетворена у церкву, присвячену апостолу Петру, пише газета «The Daily Telegraph». На стільки рання дата може вважатися додатковим непрямим підтвердженням передання про те, що саме в Мамертинській темниці апостол був ув'язнений перед стра-

тою. Це передання було досить поширене в середні віки. У підземеллі існувала церква Сан-П'єтро-ін-Карчере (буквально – «Святий Петро у в'язниці»), а над нею в XVI столітті була зведена церква Сан-Джузеппе-деї-Фаленьямі. Археологи переконалися, що вже до VIII століття ця темниця була перетворена на церкву, причому це перетворення відбулося

дуже швидко.

Згідно з християнським переданням, апостоли Петро і Павло були кинуті в Мамертинську темницю під час Неронових гонінь на християн. Стверджується, зокрема, що вони змогли чудесним чином відкрити в темниці джерело води і христили в ньому тих, хто перебував разом із ними, а також вартових. Апостоли були страчені приблизно в 64 році. Згідно з переданням, Павла обезголовили, а Петра розіп'яли вниз головою, тому і хрест на вітарі в темниці «перевернутий».

Сама Мамертинська темниця була споруджена в VII столітті до нашої ери і призначалась для тимчасового утримання підслідних та підсудних (римське право не передбачало покарання у вигляді тюремного ув'язнення). Темниця з'єднувалась підземним каналом з Великою клоакою – римською каналі-

Апостол Петро. Ікона виконана технікою енкаустики. VI століття. Монастир святої Катерини. Синай.

зацією, куди, згідно з давнім переданням, скидали трупи померлих ув'язнених.

У Бразилії зведуть храм Соломона

У Сан-Паулу планується будівництво будівлі, яка буде копією храму, спорудженого в Єрусалимі 3 тисячі років тому жидівським

царем Соломоном і згодом зруйнованого військами вавилонського царя Навуходоносора. Храм у Сан-Паулу служитиме церквою

для місцевих християн-харизматиків, а вартість його будівництва складе 200 мільйонів доларів. За задумом керівництва Бразильської універсальної церкви Царства Божого*, храм повинен вміщувати 10 тисяч осіб. У середині автори ідеї вирішили помістити також копію

описаного в Біблії «ковчега Завіту». У висоту храм у Сан-Паулу повинен сягати 55 метрів, що майже у два рази вище за знамени-

ту статую Ісуса Христа в Ріо-де-Жанейро. Довжина храму складе 126 м, ширина – 104 м. Храмовий комплекс, розроблений архітектором Родріго Сільва де Араужо, включає також парковку на 1 тисячу місць, школу на 1.300 дітей, теле- та радіостудію.

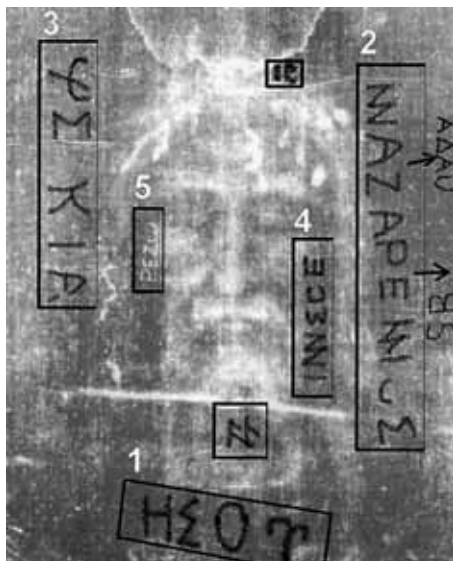
Коментуючи рішення про будівництво «Храму Соломона», єпископ Едір Македо зауважив, що цар прикрасив зведений за

його ініціативою і коштом храму тоннами золота. «У нас немає золота, але ми витрачаємо на будівництво величезні суми, що, загалом, одне і те ж».

Єврейська громада Бразилії поки що ніяк не коментує проект будівництва храму в Сан-Паулу.

*Бразильська універсальна церква Царства Божого заснована в 1977 році і сьогодні нараховує 8 мільйонів послідовників по всьому світі.

Невидимі написи на плащаниці прочитані

Історик ватиканських архівів Барбара Фрале зуміла розпізнати написи на плащаниці, в яку, імовірно, був загор-

нутий Христос після смерті. Удалося їй це за допомогою новітніх комп'ютерних технологій.

Написи зроблені трьома мовами і, як стверджує Барбара, доводять достовірність плащаниці. До тіла Христа, загорнутого в чотириметрову тканину, була приколота табличка з іменем. Букви, створені металовмісною фарбою, перейшли на тканину.

Історик вважає, що написи розповідають про останні години життя Ісуса Христа, пише weeklypress.ru. Напис грецькою прочитано як «Був знятий о дев'ятій годині», а це – ймовірний час смерті Христа. Напис арамейською зберігся не так добре – видно лише чотири букви «ibeg», які говорять, ймовірно, про імператора Тіберія, який правив у той час.

Всього Барбара розпізнала сім слів, і це стало найбільшим відкриттям для Римо-Католицької Церкви.

Від редакції: Ось 5 найбільш видимих написів

1. (I)esou(s) («Jesus» – «Ісус»)
2. Nnazarennos («Nazarene» - «Назаретянин/Назореї»)
3. (o)pse kia(tho) («taken down in the early evening» - «знятий на початку вечора»)
4. in nece(m) («to death» – «до смерті»)
5. rez(o) («I execute» – «Я виконую»).

Склеївши стародавню багатомовну головоломку, Фрале прийшла до наступної реконструкції:

«У 16 році правління імператора Тіберія, Ісус Назарянин був знятий [з хреста] на початку вечора після того, як був засуджений до смертної страти римським суддею, оскільки був визнаний винним єврейською владою. Тим самим він відправляється для похорону із зобов'язанням бути повернутим його сім'ї лише через один повний рік».

11 ВЕРЕСНЯ У США ВЛАШТУЮТЬ «ДЕНЬ СПАЛЮВАННЯ КОРАНУ»

11 вересня цього року Незалежна християнська громада в місті Гейнсвіллі (США, штат Флоріда) має намір спалити екземпляр Корану і закликає зробити те ж саме інших. Таким «міжнародним днем спалювання Корану» віруючі хочуть відзначити дев'яту річницю нью-йоркських терактів. Минулого тижня вони оголосили про свої плани в соціальній мережі «Facebook», і після цього їм почали надсилати екземпляри Корану для спалювання, повідомляє газета «The Orlando Sentinel», зазначаючи, що церква в Гейнсвіллі і раніше неодноразово виступала проти ісламу.

Тим часом віце-губернатор штату Теннесі Рон Рамсі запропонував відмовити мусульманам, які проживають у США, в конституційному праві вільно молитися на території цієї країни. Він вважає, що Сполученим Штатам загрожує небезпека з боку послідовників ісламу, а в одному з недавніх інтерв'ю політик признався, що не впевнений, чим є іслам: релігією, способом життя чи сектою.

У НІМЕЦЬКОМУ ТРІРІ ВИСТАВЛЯТЬ ХІТОН ІСУСА ХРИСТА

З 13 квітня по 13 травня 2012 року в катедральному соборі Тріра буде виставлено для загального поклоніння хітон Ісуса Христа («Der Heilige Rock»), який у IV столітті привезла сюди зі Святої Землі рівноапостольна цариця Олена, повідомляє на сайті католицького єпископства Тріра єпископ Стефан.

У 2012 році виповнюється 500 років з тих пір, як, за однією з версій, імператор Максиміліан I розпорядився вперше виставити для прилюдного поклоніння велику християнську святиню, для якої рівноапостольний цар Костянтин Великий, що правив у Трірі, спеціально побудував величавий собор.

У ДАНІЇ ЗНАЙШЛИ ПАЛАЦ КОРОЛЯ-ХРИСТИТЕЛЯ

Група данських археологів з університету Орхуса виявила залишки резиденції короля Гаральда Синеzubого, який запровадив у 965 році в Данії християнство. Про це повідомляє газета «The Copenhagen Post».

Знахідка була зроблена неподалік знаменитого похоронного комплексу в Еллінзі, де похований батько Гаральда Синеzubого Горм Старий – перший відомий король Данії. На місці резиденції Гаральда вже розкопано залишки чотирьох дерев'яних будівель (так званих «довгих домів») і споруди, яка, за одними припущеннями, є церквою, а за іншими – власне королівським палацом.

У ЗАКАРПАТТІ ВИЯВИЛИ ДРЕВНІЙ МОНАСТИР

Печерний монастир XI століття починають розкопувати в Мукачеві. За переказом, обитель була заснована двома ченцями, які прибули сюди з благословення преподобного Антонія Печерського.

Під час розкопок фахівці розчищать вхід, дослідять печери і лабіринт. Можливо, що всередині знаходяться поховання ченців. З часом тут планують відкрити скит.

В ЯЛТІ ПІСЛЯ ЗЛИВИ ВИЯВЛЕНО ПОХОВАННЯ РАННІХ ХРИСТІЯН

Християнське поховання, найімовірніше середньовічного періоду, виявлено після дощу на території кіностудії, що розташована на Полікурівському горбі в Ялті.

У міліцію по лінії «102» звернувся працівник кіностудії, йдеться в переданому агентству УНІАН прес-релізі міліції Ялти. «Під час дощів на їхній території зсунувся камінь, під яким були знайдені черепи і кістки людей», – повідомили в міліції.

На кіностудію виїжджали представники слідчо-оперативної групи, зокрема, наукові співробітники. Вони встановили, що знахідка – «поховання раннях християн VI-X століття».

Разом з тим, прес-аташе Ялтинської кіностудії Ольга Володченко повідомила, що точна дата поховань поки що не відома. «Виявлені останки. Століття поки що ніхто не знає. Все це буде з'ясовано після розкопок. Працюють фахівці», – сказала О.Володченко.

ГРЕЦЬКА ПОЛІЦІЯ ЗААРЕШТУВАЛА ТОРГОВЦІВ «МОЩАМИ»

У аеропорту грецького міста Салоніки поліція заарештувала 43-річного електрика з Цюріха Штефана Майєра. Перед посадкою в літак, що вирушав до Німеччини, служба безпеки повітряної гавані виявила в його багажі 197 людських кісток та три черепи. Майєр повинен був передати ці кістки представникові Російської православної Церкви у ФРН і стверджував, що це – святі мощі, повідомляє британська газета «The Daily Telegraph».

Діав Майєр не один. Поліція заарештувала і його співлиника – 24-річного диакона Елладської православної Церкви з міста Сидірокастро, який служить в епархії на півночі Греції, біля болгарського кордону. У його будинку виявили 505 людських кісток і 15 черепів. На кістках були етикетки з іменами святих.

Обидва арештовані перебувають у Салоніках і не вдовляються постані перед міським судом. Їм пред'явлено звинувачення у крадіжці, незаконній торгівлі та оскверненні святинь.

Візит російського патріарха Кирила до України став останньою краплею, яка розвіяла всі сподівання на єдність українсько-го православ'я.

Предстоятель РПЦ Кирил уже втретє сходить на українську землю, не приховуючи, що це стане традицією. Мета проникливого політика Кирила ясна: якщо Російська церква ще на якусь десятиріччя випустить Україну з поля зору своєї найприскіпливішої уваги, тоді Московський патріархат втратить всі свої пріоритети в Україні. Тому й на повну розпочався ідеологічний наступ. Що вибере в цій ситуації українське духовенство та які зерна засіяні Кирилом на українській землі – про це у розмові ЗІКу з кандидатом політологічних наук, доцентом Львівського національного університету імені І.Франка, релігієзнавцем Андрієм Юрашем.

ДВА МЕСЕДЖИ КИРИЛА

– Завершився уже третій, 8-денний візит предстоятеля РПЦ патріарха Кирила в Україну. Які зерна цього разу посіяні в українську землю російським патріархом?

– У землю кинуті ті зерна, що неодноразово вже були посіяні. Це зерна у формі ідеологічних меседжів для української громадськості. Головне, і це абсолютно очевидно, переконати всіх українців – і віруючих, і невіруючих, і пересічних громадян, і навіть, швидше, владу – в тому, що Патріарх Кирил є зверхником, керманічем, ідеологом і натхненником Української Церкви. І поза духовною зверхністю патріарха Кирила, єдністю з Московським патріархатом, якщо йдеться про православ'я, ніякої іншої духовності в Україні бути не може.

Другий його меседж теж не новий. Він був задіяний ще торік: переконати всю громадськість, що ніякі інші церковні утворення, так звані розкольники, не можуть бути повноцінними, повноправними представниками українського православ'я. Вони є не Церквою, вони є самочинною спільнотою, яку ніхто не визнає і яка в жодному випадку без повернення до Московського патріархату не може бути духовним осердям українського народу. Оце, власне, і є тих два меседжі, заради яких здійснювався цей візит. Була задіяна вся пропагандистська машина Московського патріархату за абсолютно безумовної підтримки держави і державних ЗМІ, – в першу чергу я маю на увазі «Перший національний канал», який присвятив значну частку свого ефіру тому, щоб розрекламувати цю ідеологічну позицію, цю місію, яка, за задумом патріарха і організаторів візиту, мала б стати визначальною лінією духовного розвитку України на майбутні десятиріччя.

ПРОПОВІДІ КИРИЛА СТАЛИ БІЛЬШ БЕЗЦЕРЕМОННИМИ

– Торік Патріарх Кирил відзначався певною безцеремонністю у своїх висловлюваннях на адресу української держави, назвавши сам факт утворення України трагічним. Цього року виступи Кирила можна назвати м'якшими чи більш поміркованими?

РОЗВІНЧАННЯ ТОРЖЕСТВА КИРИЛА

– Зовсім ні. Характер висловлювань зберігся той самий, а, можливо, став навіть більш категоричним. Торік патріарх Кіріл – я свідомо вживаю російську форму «Кіріл», бо є прихильником того, що він же не є Кирило, і ця форма насправді відображає його ідентичність і наповнення, – показує певну ідеологію. Власне торік він стверджував про єдиний народ і цього разу теж це повторював безліч разів. Про Україну він говорив лише тоді, коли йшлося про політичні кордони. І все. Про український народ як етнос не йшлося, а української культури для Кірила взагалі не існує.

В чому він ще більше перевищив свої минулорічні висловлювання, то це, можливо, що стосується «розкольників». Тут він просто називав це породженням сатани, і це все супроводжувалося злобою та ненавистю. Якщо вдуматись, чи несло це якесь фактичне навантаження, – ні. Але Кіріл ніби окреслював явище. Але це явище, проти якого він боровся у всіх своїх промовах, однозначно асоціюється у свідомості кожного, хто слухає ці проповіді, з тими, кому опонує патріарх Кіріл. А опонує він українським помісним Церквам – Київського патріархату, Автокефальній церкві. Тому те, про що він говорив ніби як про абстрактне явище, ця ненависть і озлоба – саме до цих Церков. І про який такий рівень толерантності може йтися? Його ідеологічна програма є такою ж категоричною, безапеляційною, якою вона була й торік. Вона не враховує особливостей української культури, ментальності, української проблеми. Фактично, ми є свідками в церковній площині двох культурно-історичних паралелей – російської, яку представляє Кіріл, і тої, яку намагається розвивати свідомі частини українського суспільства, яку можна визначити як національну, що базується на елементах, на окремішній більшості, яку не визнає Московський патріархат.

ПІСЛЯ ВІЗИТУ – ПОГЛИБЛЕННЯ РОЗЧУВАННЯ ТА ОЗЛОБИ

– Після візиту Кирила у минулому році говорилося про масове розчарування суспільства. Цього ж року також спостерігаємо, що значно менше віруючих взяли участь у заходах, ніж заздалегідь передбачали організатори. З чим, на вашу думку, це пов'язано?

– Моя думка – українці вже звикли, з чим і для чого приїжджає патріарх Кіріл. Якщо торік дехто був оптимістом, дехто

був песимістом, та в будь-якому разі громада готувалася і супроводжувала цей візит. Однак цього року весь цей ажіотаж зник, з'явилася розуміння того, що навряд чи можна очікувати чогось нового для української спільноти. Вже є певні рамки, певна стратегія, яка лише буде поглиблюватися, розширюватися, але нічого не буде запропоновано.

Кількість віруючих, можливо, була не так меншою, як радикально іншою, драматично іншою. Наприклад, число паломників, яке очікували побачити в Одесі, виявилось щонайменше в 40 разів менше. Напередодні було задекларовано організаторами 200 тис. осіб; очікували, що прибудуть вірні з кожної парафії, з кожної єпархії, що весь православний південь приїде до Одеси. А що ми побачили в результаті – ЗМІ говорили про 3 тис. осіб, організатори – про 5 тис. Я думаю, що це співвідношення насправді є співвідношенням думки суспільства, яке сподівалося почути, отримати якісь поради.

Якщо ж після минулорічного візиту було розчарування, то зараз, можливо, бачимо поглиблення цього відчуття в якомусь певному середовищі, перевтілення й озлоблення.

– А які настрої можна прослідкувати серед духовенства?

– Ще торік багато хто з духовенства сподівався, що патріарх Кіріл стане примирителем, єднатеlem українського православ'я, бо ж він прекрасно розуміє українську ситуацію. Думали, що він приїде – дасть автономію, автокефалію, все залагодить. А що ми бачимо зараз? Навіть з висловлювань політичних діячів, експертів, пересічних громадян ми бачимо поляризацію. Звичайно ж, ті, що сповідують ті самі принципи, що й патріарх Кіріл, вони задоволені, вони отримали черговий імпульс, потенціал, щоб зміцнити свої переконання і в цій переконаності далі розвивати цю ж саму стратегічну концептуальну лінію.

Натомість ті, хто не погоджується, остаточно зрозуміли, що знайти компроміс із візією, яку представляє патріарх Кіріл, яку офіційно представляє вся його Церква – буде неможливо. Тому треба без агресії й надмірної епатажності працювати над зміцненням засад церковного життя. І в цьому відношенні я вважаю, що візит патріарха був останньою краплею, яка, як вітер розвіяв хмари, розвіяла всі сподівання на не формаль-

но замирювальний тон, з яким виступав патріарх Кіріл, а насправді – внутрішньо-глибинний зміст у пошуку єдності. Патріарх у кожній своїй проповіді говорив про єдність, але це були загальні фрази, які навіть теоретично не мають дотичності до України. За цими фразами приховувалася лише гордіня, вищість над іншими церковними організаціями і категоричне відштовхування будь-кого, хто сповідує інший світогляд, ідеологію, церковні ідеали.

УСІ НАПРАЦЮВАННЯ НА ПОШУК ЄДНОСТІ, ЗАВДЯКИ КИРИЛУ, БУДУТЬ ЗГОРНУТІ

– Це означає, що після цих сигналів варто забути про єдину помісну Церкву і про діалог між православ'ям?

– З точки зору патріарха Кірила вийшло, що діалог у нас можливий буде лише через покаєння і повернення до материнської Церкви. Це та концепція, яку УПЦ (МП) сповідувала ще в 90-х роках. Тоді на рівні багатьох документів було прийнято постанову, що діалогу з «розкольниками» бути не може і можливий лише варіант приєднання до материнської Церкви через покаєння. Потім керувала «помаранчева влада», яка так і не змогла дати реального імпульсу цьому процесу, а робила це на рівні натяків, а не на рівні реалізації будь-яких концептів. Уже в часі «помаранчевої влади» активізувалися у середовищі УПЦ (МП) ієрархи, духовенство, ідеологи, миряни, які сказали, що ми живемо в інших обставинах, ми живемо в іншій історичний період, в інших політичних реаліях, щоб вимагати, демонструвати категоричну войовничість, незгоду чи повне відторгнення кого-небудь.

І восени минулого року почала роботу ця відома Комісія для подолання розділення Церкви в Україні, яка шукала консенсус між Київським та Московським патріархатами. Але після одно-

го чи двох засідань, які відбулися, обмежилися лише деклараціями. Але й це було дуже важливо, бо вони вперше сіли за один стіл переговорів як рівні сторони і визнали, що кожна з цих сторін має власні претензії, власну перспективу, власну гідність і на основі цих засад можна вести діалог. Та після цього візиту Кірила будь-які напруження в цьому напрямі, думаю, будуть згорнуті та мінімізовані.

РОЗКОЛ В УПЦ МП?

– Невже у самій УПЦ Московського патріархату всі миритимуться з таким розвитком подій?

– Питання, наскільки оця група реалістів у середовищі УПЦ (МП), які розуміють тих, хто адекватно сприймає українські реалії, а не відштовхуються лише від московських стереотипів, наскільки вони миритимуться з таким розвитком ситуації. Наскільки вона відчує в собі силу й далі розвивати цей альтернативний сценарій, чи вона все-таки зрозуміє, що в неї недостатньо потенціалу, або вона боїться майбутнього розколу у середовищі УПЦ і зійде з історичної арени.

Бо насправді зараз настає історичний момент. Є виплекана протягом останніх 10-15 років українофільська лінія, яка народилася в УПЦ (МП). Її, наприклад, представляє митрополит Софроній, який відверто говорить, що Україні потрібна автокефалія, і молоде оточення митрополита Володимира (Сабодана), яке долучилося до того, що Священний Синод визнав голодомор геноцидом. І таких прикладів можна назвати багато. Це – знакові події, про які не можна забувати. І ось для цієї групи настає вирішальний момент: або вони зреалізують свій потенціал, поведуть Церкву до нового рубежу, або назавжди змиряться з теперішнім становищем.

А насправді теперішнє становище з подачі патріарха Кіріла означає повернення до реалій і традицій ще радянської доби, за якої Українська церква не мала де-факто жодної сили для самостійного існування і, тим більше, для розвитку власної ідентичності. Що є основою помісної Церкви й автокефалії? Це – власна церковна свідомість. У нас є власна історія, оригінальна традиція, своя мова. Якщо цього немає, то й не потрібна автокефалія. І якщо зараз ця українофільська група змиритися з цим, вона фактично визнає, що українське православ'я не має тих елементів окремішності, самостійності, на основі яких можна говорити про автокефалію чи, як мінімум, автономію.

До речі, багато хто і в Україні, і в середовищі поза УПЦ (МП), думаю, були б готові до сценарію поміркованішого варіанту, ніж, скажімо, автокефалія, і прийняв би канонічну автономію. У цьому напрямі розвивалася ситуація за Кучми і це був той сценарій, який хотіла реалізувати УПЦ (МП) останніми роками як перехідну форму до автокефалії. Можливо, це був би правильний і продуктивний хід, який дозволив би, по-перше, тим юрисдикціям, які де-факто є автокефальними, наблизитися до канонічного статусу, а тим, які хочуть помісності – зробити перший крок до фактичної автокефалії. Це був би такий своєрідний компроміс із двох боків, який міг би принести результати. Знову ж таки, після цього візиту Кіріла все це стає гіпотетичним і малоймовірним у плані легітимного розвитку такої ситуації через категоричне неприйняття і заперечення Московського патріархату.

Головне, що зупиняє зараз українофільські сили в УПЦ (МП), це побоювання розколу. І це – та реалія, яку жоден експерт чи аналітик не може заперечити. І в суспільстві, і в Церкві є сили, які настільки поляризувалися, що знайти вже якусь модель порозуміння між ними в плані юрисдикційному, а не світоглядному, неможливо. Є крайні прихильники єдності з Московським патріархатом, і є ті, які за жодних обставин до такої єдності не готові і не хочуть її визнавати. Це – дві полярні точки зору. Якщо така українофільська тенденція в УПЦ (МП) зможе існувати й надалі, ця група зрозуміє, що для власного виживання треба йти на конфлікти вже з Москвою.

Бо в іншому випадку триватиме такий процес ще 10-20 років, за якого, фактично, будь-які досягнення цієї групи будуть знівельовані і вони розчиняться у проросійській ідеології, традиції і культурі. Яку, власне, і пропонує, без якої не бачить розвитку православ'я в Україні патріарх Кіріл, висунувши концепцію «Русского мира».

ПОЛІТИК ПАТРІАРХ КІРІЛ

– Яка група в УПЦ (МП) зараз має більшу перевагу?

– Звичайно, формально домінують ті, хто визнає та декларує сприйняття візії патріарха Кіріла. Однозначно, вони зараз зміцніли. До речі, завжди декларувати своє українофільство в УПЦ (МП) було небезпечно. Патріарх Кіріл про цю групу ніколи не говорив відверто. Але його славнозвісний речник протодиякон Андрій Кураєв навіть вживав термін «оранжевые попы», яким нерідко характеризував те духовенство в середовищі УПЦ, яке було готове підтримати ідею помісності. Саме його вустами, – а він є правою рукою Кіріла, адже є речі, які патріарх може говорити відверто, а є ті, які він висловлює через своє оточення, і в нього таких є кілька контроверсійних речників. Українофільська група завжди була прихованою. Був період, коли вважалося, що якби було голосування на Синоді, то вона б мала шанс отримати певну більшість. Але це було в ті часи, коли держава симпатизувала такому розвитку ситуації, коли президент В.Ющенко, його секретаріат однозначно висловлювали згоду з таким сценарієм.

Зараз, коли ієрархи, особливо в Православній церкві, виховані системою, дехто з них пройшов радянську школу, багато хто пройшов цю школу політичних змін в незалежній Україні, коли кожен президент започатковував свою політику. Кравчук хотів помісну Церкву, Кучма розпочав з її радикального поборення, а потім став прихильником помісності на базі УПЦ у межах автономної Церкви, Ющенко знову став радикальним прихильником помісності, а тепер є повне заперечення цієї ідеї. Вони розуміють, що навіть у цілях власного виживання завжди треба йти на компроміс. На превеликий жаль, це вже частина ментальності. І я думаю, що багато хто зараз буде зважати на політичну кон'юнктуру, розуміючи, що без політичної підтримки вони навряд чи досягнуть ба-

жаного результату. А зараз політична кон'юнктура не прихильна до українофільських тенденцій.

Тому я думаю, що можливі два шляхи: або буде обрано спосіб призупинити будь-які інтенсивні дії і вичекати ситуацію, рік-два, подивитися, як розвиватиметься ситуація і хто стане майбутнім предстоятелем УПЦ (МП) після митрополита Володимира, здоров'я якого є досить проблематичним, – ну, і менш реалістичний сценарій: вони все-таки наважаться на те, чого боялися увесь час свого існування – на мобілізацію спільноти і пошук якоїсь партнерської моделі з Київським патріархатом, об'єднання чи якогось певного союзу заради пошуку об'єднавчої концепції, яка би відповідала прагненням, інтересу і світогляду більшості українського суспільства.

Адже соціологія протягом 12-13 останніх років показує: незважаючи на домінування парафій Московського патріархату, українське суспільство демонструє, що більша частина громади хоче бачити в Україні помісну Церкву Київського патріархату. Звичайно, я не прихильник того, щоб це отожднювати з тим Київським патріархатом, який зараз існує. Головне тут – не стільки структура й організація, скільки свідомість Київської Церкви, свідомість київської традиції, свідомість помісності, яка мала б відповідати і довершувати статус України як держави. Ця ідеологія постійно розвивалася. Духовенство Московського патріархату не могло в такій самій пропорції більшості підтримати ці церковні погляди. Відомо чому – частина духовенства виховувалася ще за радянських часів, з іншого боку, багато хто виховани Санкт-Петербурзькою чи Одеською семінарією, але суспільство вимагало іншого. Цікаво, що навіть напередодні візиту Кіріла до Одеси там було проведено соціологічне дослідження серед молоді, і більшість молодих одеситів сказали, що пов'язують себе з Київським патріархатом. Це – дуже промовистий факт, це той момент, який чудово усвідомив надзвичайно проникливий політик патріарх Кіріл. Він це зрозумів: якщо Російська церква ще на якесь десятиріччя випустить Україну з поля зору своєї найприскіпливішої уваги, то Московський патріархат вже буде в однозначній своїй меншості або взагалі втратить будь-які пріоритети в Україні. І тому він роз-

почав оцю серйозну ідеологічну кампанію. Бо головне тут – не гроші і навіть не повернення майна чи храмів, головне – це повернути свідомість, перекопати спільноту, що їх вибір має бути на користь Московського патріархату.

ПЕРЕОБРАННЯ МИТРОПОЛИТА ВОЛОДИМИРА НІКОМУ ЗАРАЗ НЕ ВИГІДНО

– Пане Андрію, власне ще торік пророкували можливі зміни керівництва в УПЦ (МП). Зараз цього варто очікувати?

– Навряд чи. По-перше, Предстоятель УПЦ (МП) митрополит Володимир (Сабодан) є фігурою, яка має великий авторитет у власному церковному середовищі. Він є лідером і в одному, і в іншому прояві: і для тих, хто є прихильником промосковської орієнтації, бо є символом того, хто очолив Харківський собор 1992 року і позбавив митрополита Філарета сану, і для проукраїнської орієнтації, бо він є символом нової політики, українськомовної.

Другий момент, чому я думаю, що не наважаться зняти Володимира (Сабодана), – патріарх Кіріл як стратег розуміє, що він, незважаючи на весь пресинг, не на 100% контролює український єпископат. Так склалося, що на українців у Росії завжди дивилися як на хитрих, підступних, оманливих, які можуть в будь-який момент зрадити. І це – нічого нового, це просто панівна концепція російської свідомості. Кіріл прекрасно розуміє, що абсолютно щирим до Москви є митрополит Агафангел – він є етнічний росіянин, для якого єднання з Москвою є життєвим кредо. Але довіритися стовідсотково патріарх Кіріл не може жодній частині українського духовенства. Тому, напевно, буде продовжена поступова таємна робота: або переформатування вищого духовенства, або призначення нових єпископів, а в подальшому – робота з існуючими єпископами, щоб мати не сумнівний, а гарантований результат з обранням наступного предстоятеля, який би категорично проводив, без жодних вагань, політику московського центру в Україні. А в цій ситуації треба зачекати ще рік-два, щоб після цього кількарічного періоду, коли проросійські сили почувалися не зовсім комфортно в Московському патріархаті в Україні, а зараз мають повну підтримку, щоб вони могли зміцніти, розставити власні кадри, а потім блискавично здійснити об-

рання на користь Московського патріархату. Тому я думаю, що в цій ситуації переобрання митрополита Володимира є малоймовірним, воно не вигідно нікому.

– На Вашу думку, що продемонструвала зустріч патріарха Кирила з Президентом України Віктором Януковичем, позачергове включення якої в графік предстоятеля РПЦ викликало так багато дискусій?

– Ми знаємо, що характер стосунків між Президентом України і Предстоятелем РПЦ є особистим. Цього, в принципі, заперечити неможливо. Є конкретні люди, яким ніхто не може заперечити персональну зустріч, тим паче, що вона відбувалася в часі відпустки Президента. Це не був державний офіціоз. Це – персональні контакти, яких ніхто не відкидає, просто вони свідчать про інше – свідчать про те, що в цьому випадку особисті симпатії українських очільників стають державною платформою, базою для державної релігійної політики. Вони переростають характер особистісних стосунків, стаючи державною релігійною стратегією.

– І наостанок, на вашу думку, чи географічна площина відіграла свою особливу роль у цьому візиті Кирила? Торік були певні застереження щодо його приїзду в Рівне, цього ж року у програмі переважав південь та схід України.

– У цьому випадку це зовсім знайома для патріарха територія, де УПЦ Московського патріархату домінує і де справді є більшість промосковської орієнтації. Це, можна сказати, менш проблемна територія. Адже не було жодних особливих застережень чи попереджень, як торік у Рівному чи Луцьку. Цього року патріарх Кіріл вирішив своєрідно ментально відпочити після особливих напружень, ідеологічних контроверсій минулорічної політики. Зараз йому була повна благодать, ідеалістичне сприйняття, тим паче, що й Одеську, і Дніпропетровську єпархію очолюють, безсумнівно, прихильники Кіріла. Він, фактично, задемонстрував без особливої географічної проблематики своє торжество. Бо візит мав перетворитися у торжество і самого російського патріарха, і російського православ'я.

Розмовляла
Олена МАЛОСНЯК,
ЗІК

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

23) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 13.07.1964 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, товариський, сімейний; захоплення, інтереси: – мови, музика, Інтернет, антикваріат; (11) – добра, сімейна; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-220-32-89.

24) група «Н»: АНДРІЙ. Українець, греко-католик, 21.07.1967 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 62 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – шатен; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – мовчазний, нерішучий, чуйний, відвертий, практикуючий християнин; захоплення, інтереси: – духовна література, музика, футбол, природа, мистецтво; (11) – побожна, любляча господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – художня різьба по дереву; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-816-30-35.

25) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – ширий, доброзичливий, уважний, відвертий, активний; захоплення, інтереси: – наука, спорт, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, щира, природна брюнетка до 30 р., ріст не менше 165 см., можливо: розлучена, ЦУП, з дитиною; (12) – с; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-906-76-55.

26) група «Н»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 06.05.1971 р.н.; ріст – 178 см.; вага – 74 кг.; очі – світло-сині; волосся – темно-русий; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – керівник; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, військові види спорту, правозахист, політична діяльність; (11) – щастя, здоров'я; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – директор; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився – м. Київ; проживаю: – м. Трускавець; контактний телефон: +3-(093)-594-48-99.

27) група «Н»: ЄВГЕН. Українець, греко-католик, 28.05.1957 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – задовільний; (8) – паління; (10) – відповідальність, серйозність, правдивість, життєрадісний; захоплення, інтереси: – релігійна література, природа, готування; (11) – чесна, відповідальна господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – прац. пенсіонер, заочне навч. на катехитич. курсах; (15) – матер. – середньо, житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: 221-08-82.

28) група «Н»: АНДРІЙ. Українець, православного обряду, 03.12.1968 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 72 кг.; очі – коричневі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – англійська мова, спорт; (11) – порядність, бажання створити сім'ю; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – екскурсовод, туризм, працевлаштув. за кордоном; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-265-29-56.

29) група «Н»: МИКОЛА. Українець, греко-католик, 18.05.1988 р.н.; ріст – 180 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, чуйний; захоплення, інтереси: – музика, фільми, природа, подорожі; (11) – порядність, відвертість, взаємодовіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – слюсар-сантехнік, електрогазозварник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-450-13-56.

30) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 21.06.1963 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 90 кг.; очі – сині; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесний, розсудливий, уважний; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, сауна; (11) – радісна, розсудлива, до 40 років; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – кухар, будівельник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – с. Підгайчики; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-457-41-89.

31) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра, ввічлива, спокійна; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – отримав церковне уневаження подружжя; (15) – сину 16 років; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контактний телефон: +3-(097)-496-27-77.

32) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 14.02.1951 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 90 кг.; очі – зелені; волосся – посивіле; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальний, добрий, чесний; захоплення, інтереси: – різноманітні, в т.ч. історія, переклад, комп'ютер, музика, авто; (11) – лів'янка до 55-и років, добра, господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-416-92-34.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ «НАША ДРУЖНА РОДИНА»

Зростаємо всі у любові!

1) Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» – звертатися до координатора християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО - 325365; код отримувача - 2195527115; р/р - 2620901949932; Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: поповнення рахунку.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000 Координатор КЗНДР Олександр РОМАНЮК.

ДО УВАГИ ДОПISУВАЧІВ!

1) З № 7 (66) газети «МЕТА» оголошення № 42 (жін); № 44 (жін); № 49 (жін) – знято з подальшої публікації.

2) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консульта-

ції по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-43-97 за вказаним вище графіком роботи;

3) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме:

- не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (для дописувачів групи «Б»);

- не вказують свій контактний телефон; - не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через не уважність надсилають кошти на інший рахунок;

- надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

4) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети разом із копією квитанції про оплату коштів надсилайте в редакцію не пізніше, аніж до кінця кожного місяця.

ЖІНКИ:

43) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 17.11.1955 р.н.; ріст – 158 см.; вага – 63 кг.; очі – сірі; волосся – блондинка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – зла, драглива, неврівноважена, ління до молитви та до праці; захоплення, інтереси: – не маю; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: 244-23-52.

45) група «Н»: ПРИНА. Українка, греко-католичка, 03.06.1976 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 60 кг.; очі – блакитні; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта; захоплення, інтереси: – читання, майстерність; (11) – товариський, врівноважений; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – продавець одягу; (15) – матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-196-36-51;

47) група «Н»: ПРИНА. Українка, греко-католичка, 11.02.1970 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 74 кг.; очі – сіро-голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичлива, врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, театр, книжки, англ. мова; (11) – впевнений в собі, рішучий, щирий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – біолог, працюю в медицині; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-834-89-16;

48) група «Н»: ГАЛІНА. Українка, греко-католичка, 19.04.1978 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, з почуттям гумору, доброзичлива, товариська; захоплення, інтереси: – вишивання, подорожі в Карпати, читання; (11) – надійний, рішучий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – синаптик у Львів. гідрометцентрі; (15) – частково; (16) – народилася: – Жидачівський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-342-79-47;

50) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 15.07.1988 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 52 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, чесність, побожність; захоплення, інтереси: – вишивання, духовна література; (11) – порядний, високодуховний (семінарист); (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота в медичній галузі; (15) – проживаю з батьками; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(098)-415-52-93;

51) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 23.01.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 85 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, відповідальна, спокійна; захоплення, інтереси: – кулінарія, рукоділля, природа; (11) – порядність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – Львівська обл.; контактний

телефон: +38-(067)-606-08-04;

52) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 01.01.1962 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 62 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, справедлива; (11) – інтелігентний, 48-55 р., ріст не менше 175 см.; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – вдова; (15) – син 28 років, працюю; (16) – вчителька; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-448-22-58.

53) група «Б»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 27.01.1947 р.н.; ріст – 155 см.; вага – 56 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – щира, добра, працелюбна; захоплення, інтереси: – музика, подорожі, квіти, життя; (11) – вік – 60р., добрий, чесний, непитущий; (12) – так; (13) – 1,5 роки; (14) – вдова; (15) – син 33 роки, здоровий, незалежний; (16) – молодша мед. сестра; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Буський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-475-17-51.

54) група «Н»: РОКСОЛАНА. Українка, греко-католичка, 31.07.1975 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – коричневе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна; захоплення, інтереси: – шиття, в'язання, подорожі; (11) – добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер, вища освіта; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-803-86-03.

55) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 07.04.1954 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 75 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, чесність, побожність; захоплення, інтереси: – духовна література, подорожі; (11) – чесний, добрий християнин; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – вдова; (15) – дітей немає; професія: – медик, працюю; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-254-36-48.

56) група «Н»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 12.08.1971 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 80 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – здорова, з незначним порушенням в ході; (8) – не маю; (10) – спокійна, виконавча, відповідальна; захоплення, інтереси: – вишивання; (11) – бажання мати сім'ю та власних дітей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медичний працівник; (15) – матер. забезпечена, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-680-65-05.

57) група «Б»: ДАНИЛА. Українка, православна, 02.01.1951 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 74 кг.; очі – сіро-голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – правдива, товариська, з почуттям гумору, працьовита; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – порядний, інтелігентний, виразливий; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримала церковне уневаження подружжя; (15) – два сини: 28 і 29 років. Здорова, самодостатня; професія: – пенсі-

онерка, частково працюю; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – товарицьке спілкування; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 291-60-95; +3-(096)-453-26-03.

58) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 09.03.1979 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 59 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна, сором'язлива; захоплення, інтереси: – подорожі, театр, релігійна література; (11) – чесний християнин, добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-613-65-17.

59) група «Б»: ЛІДІЯ. Українка, греко-католичка, 21.07.1947 р.н.; ріст – 163 см.; вага – 67 кг.; очі – голубі; волосся – світло-русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, акуратна, добра, вірна; захоплення, інтереси: – різноманітні, особливо – музика, театр; (11) – надійний, порядний, інтелігентний; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – вдова; (15) – два сини: 33 і 42 роки. Здорові, музика, матер. незалежні; професія: – музикант, викладач ВУЗу; (17) – матер. незалежна; мета знайомства: – товарицьке спілкування, створення сім'ї; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(099)-440-32-55.

60) група «Б»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 14.09.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальна, вірна, весела, дружелюбна; захоплення, інтереси: – подорожі, музика; (11) – врівноважений, надійний; (12) – так; (13) – 13 років; (14) – вдова; (15) – сину 15 років, здоровий; професія: – швея; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-212-82-80.

61) група «Н»: ОЛЕКСАНДРА. Українка, греко-католичка, 31.08.1970 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – зелені; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, доброзичлива; захоплення, інтереси: – люблю куховарити, подорожувати, читати; (11) – добрий, забезпечений житлом та матеріально, лів'янин; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працюю; (15) – матеріально забезпечена; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-395-58-48.

62) група «Н»: ЯРОСЛАВА. Українка, християнка, 20.09.1960 р.н.; ріст – 167 см.; вага – 67 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, доброзичлива; захоплення, інтереси: – люблю куховарити, подорожувати, читати; (11) – добрий, забезпечений житлом та матеріально, лів'янин; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працюю; (15) – матеріально забезпечена; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-395-58-48.

СИМВОЛИ ЄВРОПИ – ЦЕ СИМВОЛИ ХРИСТІЯНСТВА! АНТИХРЕСТОВИЙ ПОХІД СТРАСБУРЗЬКОГО СУДУ ПРОВАЛИВСЯ

Усяка спроба позбавитися релігійної символіки заздалегідь приречена на провал. Історія традиційних символів нараховує десятки тисяч років, тоді як атеїстичний світогляд виражає себе максимум років триста і в масштабі несумірно меншому. Шар релігійних асоціацій присутній в пам'яті будь-якої людини, навіть якщо вона намагається замовчати це або заперечувати.

ПРАВО ОДИНАКА ЧИ ВОЛЕВІЯВЛЕННЯ НАЦІЇ?

Суперечка про християнську символіку між Італією та Європейським судом з прав людини повернулася на вихідні позиції. З листопада Страсбурзький суд ухвалив вирок за скаргою італійської громадянки фінського походження Сойле Лаутсі, яка вимагала прибрати розп'яття з класів світської школи, де вчать її діти. «Знавці» прав людини постановили заборонити символи християнства в державних школах Італії. Зрозуміло, ніхто не очікував, що італійське суспільство та уряд стрімголов кинуться виконувати цей вердикт. Народ Італії виклик прийняв, а в демократію він вмів грати навіть краще, ніж у футбол.

10 листопада італійський депутат Європарламенту Антоніо Канчан (він, до речі, є членом правлячої в країні партії *Popolo della Liberta*) надіслав на адресу Ради Європи та Єврокомісії запит, сповнений сарказмом. Канчан нагадав, що епізод з «італофінкою» – не одинокий прецедент: аналогічні випадки були в Іспанії, Німеччині, Франції. В Італії ж проблема з головним символом християнства вважається вирішеною вже добрих двадцять років: ще в 1988 році Державна рада республіки постановила, що розп'яття є «не просто символом християнської релігії, але має значення, незалежне від тієї чи іншої конфесії».

Немов на підтвердження цього, по Італії прокотилася хвиля протестів, в яких брали участь не лише католики і протестанти: більшість муніципалітетів країни також висловилися проти Страсбурзького вердикту. Протягом тижня розп'яття з'явилися навіть у тих публічних місцях (наприклад, у меріях), де раніше їх не було.

Теоретична свобода індивідуума, яку плекає Рада Європи, зіткнулася з реальною свободою цілого народу, який не потерпів диктату ззовні. Проте у своїй відповіді Канчан пішов далі і, у свою чергу, поцікавився в Комісії, чи розуміє вона, що рішення Страсбурзького суду ставить під сумнів сам прапор Євросоюзу, який цілком можна інтерпретувати в системі маріологічної (богородичної) символіки?

ІСТОРІЯ ПРАПОРА З ДВАНADЦЯТЬМА ЗІРКАМИ

Останнє, мабуть, непокоїть і самих антирелігійників з Ради Європи. Недаремно розмови про заміну сучасних символів єдиної Європи останнім часом лунають все частіше. 12 зіркам на його прапорі довгий час намагалися приписати чисто світську або навіть язичницьку семіотику: 12 годин на циферблаті, 12 місяців у році, 12 унцій у фунті монетної ваги, 12 півтонів в октаві, 12 колористичних відтінків у західному образотворчому мистецтві, 12 таблиць Римського права, 12 знаків Зодіаку, 12 олімпійських богів, 12 подвигів Геракла... Проте прапор, розроблений у 1955 році, має конкретних авторів і вони свідчать зовсім про інше.

Художник, який створив прапор Ради Європи – Арсен Хейц (*Arsene Heitz*) – заявив, що був натхнений Одкровенням Івана Богослова, а власне такими рядками: «І знамення велике видно було на небі – жінка, одягнена в сонце, і місяць під стопами її, а на голові її – вінець із дванадцяти зірок» (Одк. 12, 1). Звертає на себе увагу і той факт, що прапор був затверджений 8 грудня 1955 року, що збіглося з католицьким святом Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії.

Не менш чудова історія пов'язана і з іншою людиною, безпосередньо причетною до затвердження прапора Ради Європи більш ніж півстоліття тому, – бельгійцем єврейського походження Полем Леві (*Paul Levy*). У роки війни, будучи ще юдеєм, він дав обітницю прийняти святе хрищення, якщо залишиться живий. Виживши, Леві виконав своє зобов'язання перед Богом: перейшов з юдаїзму в католицизм. Коли була заснована Рада Європи, Пол Леві став першим директором її прес-служби. У 1952-му, при обговоренні символіки Європейського руху, Леві запропонував для нього прапор, який, проте, було відхилено соціаліста-

ми через наявність хреста.

Сам Леві вважав за краще не особливо поширюватися, яким чином йому прийшла до голови ідея про 12 зірок. Але, судячи з усього, тут не обійшлося без певного містичного досвіду. Низка джерел стверджує, що одного дня Леві звернув увагу на зірки, які створюють німб довкола статуї Діви Марії: вони палали, відображаючи сонце, на тлі синього неба. Пізніше Леві зустрівся з графом Людовіко Бенвенути, християнським демократом з Венеції (у 1957-1964 рр. – Генеральним секретарем Ради Європи) і запропонував йому як емблему для прапора Європи дванадцять золотих зірок на блакитному фоні.

І ще. Незважаючи на відмежування від релігійних асоціацій, в 1956 році Рада Європи призначила місцем свого постійного перебування Страсбург, в катедральному соборі якого знаходиться вітраж, що зображує Діву Марію з вінцем із 12 зірок на темно-синьому фоні.

За словами Ксав'єра Паредеса, професора новітньої історії з університету Алькала-де-Енарес в Іспанії, «в цих чисельних збігах не складно помітити посмішку і піклування про нас нашої Матері, Королеви Європи, готової простягнути нам руку допомоги в тому великому завданні, яке спадкоємець святого Петра [тобто Папа Римський] поставив перед нами: власним прикладом знову повернути Старий Світ до християнства».

ПОПЕРЕДУ – НОВІ БОЇ ЗА ЄВРОПЕЙСКУ ІДЕНТИЧНІСТЬ

Спроби замінити існуючий прапор Європи якимось іншим символом регулярно повторюються і так само регулярно провалюються. Одна з останніх виходила була ініціативою культового голландського архітектора Рема Колхаса, який запропонував символ, що нагадує чи то штрих-код, чи то прапор міжнародного гей-руху. Незважаючи на лаври майстра в ділянці архітектури, в дизайні Колхас виявився далеко не на висоті. Навіть спостерігачам-непрофесіоналам очевидно, що з огляду на практичність нинішній символ є набагато ефективнішим. Існує нехитрий спосіб переконатися в цьому: досить забрати колірність із зображення прапора або зменшити його роздільну здатність. Такі пертурбації неминучі, наприклад, при розмноженні документів з символом Євросоюзу на чорно-білій копіювальній техніці. І в першому, і в другому випадку прапор втрачає свою інформативність та виразність, а при зменшенні взагалі перетворюється на сіру нерозбірливу пляму.

Треба зазначити, що будь-яка спроба позбутися релігійної символіки заздалегідь приречена на провал. Історія традиційних символів нараховує десятки тисяч років, тоді як атеїстичний світогляд виражає себе в масштабі несумірно меншому. Шар релігійних асоціацій присутній в пам'яті будь-якої людини, навіть якщо вона намагається замовчати це або заперечувати.

Важко опиратися, ігноруючи канон візуального сприйняття дизайну, що формувався століттями в руслі європейської культури. Поки що протистояння «християнського лобі» і деконструкторів ідентичності закінчилося внічию. «Європейська Комісія пам'ятає, що національні закони про релігійні символи в публічних будівлях входять до компетенції внутрішньої юрисдикції», – свідчить відповідь на запит Антоніо Канчана. Таким чином, Єврокомісія залишила це питання на розсуд національних урядів, визнаючи заднім числом правочинність італійського рішення. До речі, демарш Італійської Республіки відвів удар і від замаху на державну символіку тих країн Європи, до складу якої входить хрест. Такими є, наприклад, прапори Великобританії, Швеції, Фінляндії, Мальти, Португалії, Словаччини, Греції.

Друга частина відповіді на звернення Антоніо Канчана показує, що бій за християнську ідентичність не закінчений: «Комісія пам'ятає також, що здійснення вироків Європейського суду з прав людини входить до компетенції Ради Європи». Реакція на ці вирокі може бути діаметрально протилежною до позиції Італії. Скажімо, іспанські власті готують законопроект, що забороняє розміщувати в школах, лікарнях, в'язницях і казармах християнські символи.

Коментуючи ситуацію, заступник голови Європарламенту Маріо Мауро процитував промову, виголошену в 1958 році одним із засновників об'єднаної Європи Робером Шуманом: «Всі країни Європи пронизані християнською цивілізованістю. Вона – душа Європи, до якої потрібно повернутися». Шуман, Конрад Аденауер та Альчіде де Гаспері, вважає Мауро, «були трьома християнськими католицькими віруючими. І в той же час вони були, вдаючися до двозначного вислову, трьома «світськими» особами. Ніхто з них ніколи не мріяв нав'язати християнство як конфесію «державі» Європи. Але ніхто з них не уявляв собі, що Європа може без нього обійтися».

О. ТЕОДОР ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ

(22.02.1861 – 28.06.1939)

Короткий час він був сотрудником у Камінці-Струмиловій, після чого був призначений на душпастирство в село Струсів Тербовельського повіту, що на Тернопільщині. Там він був спочатку сотрудником, потім – завідателем, а накінець – довголітнім, аж до самої смерті, парохом. Таким чином, отець Теодор Цегельський душпастирствовав на одній парохії 55 років. Там народилися всі його діти, і згодом всі нащадки о. Теодора стали йменуватися в Галичині Струсівськими Цегельськими, – подібно як були широко відомі їхні родичі Цегельські Камінецькі – нащадки довголітнього пароха Камінки-Струмилової о. Михайла Цегельського.

Отець Теодор Цегельський був не лише ревним душпастирем, а й відомим та авторитетним суспільно-громадським діячем у цілому Тербовельському повіті та й поза ним. Завжди діловий та активний, він був головою або членом майже всіх українських інституцій як у Струсові, так і в Тербовлі. Зокрема, о. Т.Цегельський був засновником і першим секретарем «Хлопської ради» (1890 р.). Також був він почесним членом Головного Товариства «Просвіта» у Львові та заступником голови Надзірної Ради.

У Струсові о. Теодор вибудував нову гарну церкву. Як священник він був відзначений крилошанським хрестом, був шамбеляном та совітником (як тоді йменувалося) Митрополичої Консисторії.

Особливо слід підкреслити заслуги цього священника як катехита. Ця ділянка його праці не обмежувалася самим відбуванням годин науки релігії в школі. Тут отець-катехит, мудро прищеплюючи дітям високі принципи Божої Істини, одночасно зумів силою свого духовного впливу та переконливого слова відповідно стримувати натиск колонізаційного процесу на юні душі українських школярів у польській школі. Поступово розвиваючи в дітях любов до знань, він схиляв батьків кращих учнів посилати дітей продовжувати навчання в гімназії, а згодом – і вище. В той спосіб він піклувався про творення української національної еліти. Відома істина, що майже кожна дитина має якийсь талант, більше чи менше обдарування, але ж скільки тих нерозкритих, нерозвинутих талантів було закопано, затоптано окупаційними умовами життя нашого народу впродовж довгих століть. Це добре розумів о. Теодор і ревно працював над виправленням цієї ситуації. І досяг у цьому неабияких успіхів, що виявилось із плином часу і що вмюють оцінити вдячні нащадки.

Підтвердженням цього були, зокрема, урочистості, якими 28 червня 1999 року земляки відзначили 60-ту річницю від смерті свого видатного й незабутнього пароха. Вшановуючи пам'ять цього великого патріота як справжнього Божого Сіяча, особливу увагу приділялося благодатним наслідкам його діяльності. Наприклад, відома й шанована на Тернопіллі св.п. Ольга Сліпа у своєму слові так окреслила заслуги колишнього отця-катехита: «Ось так, як невеликий камінець, покотившись із гори, породжує цілу лавину, так скромний, неголосний, але палаючий завзяттям довголітній парох-катехит, який був одночасно педагогом-просвітителем та економістом, організатором і господарем, розвинув у нас той високий рівень духовності і культури, який був у нас до 1939 року, завдяки чому в нас було стільки учасників визвольних змагань періодів як Першої, так і Другої світових воєн...»

У спогадах сучасників о. Теодора Цегельського зустрічаємо згадки про те, що він багато друкувався і дописував на актуальні теми до тогочасних часописів. Зокрема, о. Микола Декайло у своїй статті-некролозі про о. Т.Цегельського в газеті «Мета» в 1939 році підкреслив, що о. Теодор Цегельський «на протязі свого життя оголосив друком багато своїх проповідей. Дописував на актуальні теми до «Ниви», містив дописи в «Меті», «Ділі», журналі «Життя і Знання» та інших часописах».

Лідія КУПЧИК

(Продовження в наступному числі «Меті»)

Роман БАГДАСАРОВ

СВЯТО-УСПЕНСЬКА УНІВСЬКА ЛАВРА СТУДІЙСЬКОГО УСТАВУ

Напередодні Першої світової війни в Сквиливській обителі було близько 50-ти монахів. З початком військових дій австрійський уряд частину монахів мобілізував до війська, а решту відправив до угорських концтаборів. Під час українсько-польської війни у 1918 р. будівлі лаври були спалені. Отож, монахи вимушено перемістилися до свого львівського осідку – Студіону – і перебували там доти, доки митрополит у 1919 р. не перевів їх до Унівської резиденції галицьких митрополитів. Студіон (монастир св. Йосафата) посів у 1909 р. приміщення колишньої дяківської бурси. Там був головний осередок студитської книгозбірні, яка в 20-х рр. минулого століття нараховувала понад 10 тис. томів періодичних богословських та наукових видань. У час більшовицької окупації бібліотеку вивезено до Москви. У 1921-22 рр. у Львові також по-стала Лавра св. Івана Хрестителя, якій митрополит Андрей віддав свої маєтності на Чернечій Горі (тепер – Музей народної архітектури і побуту, або Шевченківський гай). Особливого розквіту чернече життя набуло в матірній обителі студійських монастирів – Свято-Успенській Унівській лаврі. Монахи займалися ремеслами, сільським господарством. При монастирі були малярська школа і палітурна майстерня. З 1935 р. започатковано невелику друкарню, де монахи видавали щомісячник «Ясна путь». Лавра утримувала сиротинець, де проживало 40 дітей. До II світової війни було засновано ще кілька монастирів: у Зарваниці (Поділля), у Дорі-Яремчі (Гуцульщина), в Осмолоді (урочище Лужки, Лемківщина), а також три місійних станиці на Підляшші. Загалом на цей час був 221 монах, серед них – 117 схимонахів, 22 еромонахи і 13 дияконів. У 1936 р. архимандрит студитів, митрополит Андрей, знову приготував своє чернецтво до нових терпіння та будить духовну мужність сповідників Христової віри: «Приготуйтеся на часи, в які (прийдеться) доведеться Вам за Христа та Його Церкву терпіти, а може й життя в жертву принести». Його слова, знову сказані на смертному одрі в 1944 р., все-таки стверджували, що по хреснім терпінні Церкви буде її воскресіння: «Наша Церква буде знищена, розгромлена більшовиками. Але ви держіться, не відступайте від віри, від Католицької Церкви. Тяжкий досвід, який впаде на вашу Церкву, є хвилиний. Я виджу Відродження нашої Церкви. Вона буде гарніша, величніша від давньої та буде обнімати цілий наш нарід...». У воєнний та повоєнний час мученицькою смертю загинуло 8 ченців. Багато засуджених перебували на заслани в Сибіру та Казахстані. Монахів систематично переслідували в їх обителях. Духовне життя треба було плекати в умовах підпільної Церкви. Частина монахів перемістилася через Німеччину до Канади, де вони посіли монастир у Вудстоку. Після звільнення з в'язниці патріарх Йосиф подбав про відкриття студитського монастиря неподалік від Рима. Важкі умови плекання духовного життя в Україні суттєво спричинили зменшення монахів. Довготривале переслідування Церкви за тих сумних часів не вгасило віри, молитви, плекання чернечого життя і в Унівській обителі, монастирські приміщення якої спершу перетворили на концтабір для духовенства, яке не перейшло на православ'я, а пізніше – на притулок для престарілих. У монастирі монахи працювали в підсобному господарстві. Багато старих німеччин ченців там і закінчили своє земне життя. Завдяки Божій допомозі співбрати в посництві навіть за піввікове комуністичне засилля не зреклися свого чернечого служіння, але молилися, користаючи з допомоги своїх священників, що вночі доїжджали в обитель.

(Продовження у наступному числі «Мети»)

Джерело: «Монастирі Української Греко-Католицької Церкви» – 2006, «Свічадо», Львів.

ПРО МЕТУ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ
Господь Бог не тільки сотворив рослини, тварини й людей, але також подбав про їхнє розмноження. Сотворивши Адама й Єву, Він сказав до них: «Будьте плідні і множьте» (Бут. 1,27). Він вложив у них розплідну силу для добра людського роду. Як таємниче є життя, так і таємничим є створення Богом чоловічої й жіночої статі. Через подружжя Бог лучить в одно серця чоловіка й жінки. На сторожі людського життя поставив Бог п'ять Заповідей, а на сторожі святості й достоїнності подружжя Він поставив аж дві Заповіді: шосту й дев'яту.

ДОЦІЛЬНІСТЬ У ПРИРОДІ

У природі, серед якої живемо, бачимо велику, Богом дану доцільність. Все на світі має свою ціль: мінерали, рослини, тварини, люди. Навіть кожний член нашого організму має своє питоме призначення. Цілий світ – це наче великий майстерний годинник, що його пустив у рух великий Бог і Творець. Ця велика доцільність у світі – вияв Божої мудрости, доброти й могутности.

ГОЛОВНА ЦІЛЬ ПОДРУЖЖЯ

Господь Бог заснував перше подружжя в раю, його благословив і надав йому велику ціль, гідну Бога й людини. Які ж, отже, пляни мав Бог щодо подружнього стану? Яка перша й головна ціль, задля якої сам Бог злучив чоловіка й жінку у святому подружжі? Ясну відповідь на це питання дає нам св. Письмо, що каже: «Чоловіком і жінкою створив їх; і благословив їх, і сказав до них: «Будьте плідні і множьте і наповняйте землю» (Бут. 1,17). Отож, головна ціль подружжя – множитися і наповняти землю. Для тієї цілі Бог вложив у тіло чоловіка і жінки розплідні сили, статевий гін і взаємну привабливість. Св. Тома Аквінат навчав: «Кожна людина має два найсильніші інстинкти: інстинкт самозбереження та інстинкт розплідний.

Отож, перша й головна мета подружнього стану життя – це, з волі Божої, приводити на світ діти. Бог, будучи всемогутнім, міг знайти інший спосіб розмноження людей на землі, але Він вибрав найкращий і найрозумніший, опертий на любові. Батько – мати – дитина творять природний, нерозривний трикутник, що наче є символом Святої Тройці.

Найбільше добро людини на землі – це її життя. І Бог, даючи людині розплідну силу, наче ділиться з нею своєю творчою силою в тім, що кожній людині найдорожче й найцінніше. Справді, це дуже великий привілей подругів – співдіяти з Богом у творенні нового життя та причинитись до існування людського роду.

У серце кожного чоловіка й жінки Бог уклав бажання потомства та бажання у дітях увіковічити себе і свій рід. І це бажання знаходить своє сповнення якраз у подружжі. Для кращо-

ШОСТА І ДЕВ'ЯТА БОЖІ ЗАПОВІДІ

6. НЕ ЧУЖОДОЖ! 9. НЕ ПОЖДАЙ ЖІНКИ ТВОГО БЛИЖЬОГО!

о. Юліан КАТРИЙ,
«Заповіді Божі»

Продовження, початок у попередньому числі «Мети»

го розуміння цілі подружжя і як Бог дивиться на нього, уявім собі такий образок:

У дні шлюбу молодій парі являється Ісус Христос. Він тримає у руках книгу життя. Розгортає її і показує їм ту сторінку, де записані їхні імена. Притім Він показує їм дальші сторінки, де вписане їхнє майбутнє. На першій сторінці: вони обоє зустрічають себе, пізнають себе і заявляють свою взаємну любов. Христос показує наступну сторінку. Тут уже видно миле обличчя їхньої дитинки. І Христос до них каже: «Це – перша ваша дитинка, що її Я вам дам». Христос далі перегортає сторінки. «А це друга ваша дитинка», – каже Він. А очка дитинки наче питають своїх батьків: «Чи приймете мене?» Ісус хоче далі гортати, та руки обох молодят падають на книгу: «О, ні, далі не хочемо бачити, більше дітей не хочемо!» Христові стало сумно на

Вона, власне, хату робить домом. Відразу пізнати хату, де господарять самі мужчини. Чоловік любить філософію, науки і техніку. Він – державний муж і законодавець. Він просліджує істоту речей і тайни природи. Вроджені прикмети жінки – це любов до дітей, вірність, терпеливість і дух саможертви. Вона – природний сторож домашнього вогнища. Хто з них більший своїми прикметами й чеснотами? Хто кого обоє великі, бо їх обох покликав Бог до великої і святої мети.

Чоловік і жінка в подружжі несуть спільний тягар і спільну жертву, тому Бог хоче, щоб вони мали також, наче нагороду за свою жертву, спільну приємність, задоволення і радість. Тому Бог одруженим дозволяє на те, що поза подружжям ніяк, ніколи й нікому не дозволене, бо це – виключно привілей подружнього життя. «Жінка

не має влади над своїм тілом, лише чоловік, – каже св. Апостол Павло. – Так само й чоловік не має влади над своїм тілом, лише – жінка» (I Кор. 7,4). Якби не цей привілей, то не багато було б охочих вступати в подружній стан і брати на себе родження та виховання дітей. Із сказаного ясно виходить, чому всяка статева приємність поза подружжям є грішна й недозволенна, бо головна мета подружжя – це народження і виховання дітей, а

не тільки особиста приємність і задоволення статевого гону. І тільки подружнє життя є здатне належно виховати дітей. Та люди протидіють часто Божим плянам. Головну мету подружжя нехтують, а тілесну приємність роблять своєю ціллю. І в тім якраз лежить гріх: нехтування Божих наказів щодо подружнього життя. Тому стільки нещасливих подруж, бо вони не шукають Божої волі, але задоволення себе самих.

Чи не прегарну ціль надав Господь Бог подружньому станові? Безсумнівно, так! У природі тоді є лад, краса й порядок, коли зберігаються Богом дані закони. Якщо б лише на хвилинку збунтувалося сонце, місяць, або земля чи небесні зорі, то зараз наступила б катастрофа. Так і з подружнім життям. Здійснення його головної мети дає спокій, радість, любов і Боже благословення. А знехтування її родить несмак, неспокій совісти, гріх, незгоду й руїну. Переступлення Божого Закону завжди мститься на людині.

Німецький кардинал Фавльгабер, пригадуючи одруженим на їхні відповідальні обов'язки перед Богом, каже: «Весільні вінки скоро зів'януть, весільні пісні прогомонять, але присяга, зложена того дня перед Господнім престолом, у дні Божого Суду буде стояти або в книзі життя, або в книзі проклятих».

Чоловік і жінка так створені Богом, що вони себе обопільно доповнюють. Щоправда, між ними є велика фізична і психічна різниця, але їхні прикмети себе взаємно доповнюють і разом творять гармонійну цілість. Чоловік за своєю природою сильніший і твердий, як жінка. Жінка – фізично слабка і ніжної будови, зате вона мила, лагідна та емоційна. Чоловік любить ідеї, поступ, нові винаходи. Він ставить монументальні будівлі, мости, прокладає дороги. Жінка любить шити, вишивати, варити і прибирати.

(Продовження у наступному числі «Мети»)

Пом'янули жертв комуністичного свавілля

Нещодавно у Немирові відбулися свята Літургія та панахида за жертвами репресій радянського режиму – єпископів, священників і мирян Української Греко-Католицької Церкви. Після Богослужіння настоятель немирівського храму УГКЦ о. Василь Здебський разом з о. Іваном Турбою з Порубів та о. Іваном Ільківим із Салашів освятили меморіальну таблицю «Хресна Дорога УГКЦ», встановлену на фасаді церкви біля вхідних дверей і присвячену пам'яті заарештованих у квітні 1945 року комуністичним режимом та невинно убієнних десяти єпископів і 1500 священнослужителів, зокрема, колишнього пароха храму Зіслання Святого Духа Немирова о. Романа Трешневського.

Відтак на літньому майданчику селища пройшов концерт духовної та патріотичної пісні за участю заслуженої хорової капели України «Боян» зі Львова

Фото: Мар'ян Сарай

(художній керівник Василь Чучман). Ініціатором цих пропам'ятних заходів був уродженець Немирова, член Всеукраїнської спілки краєзнавців Мар'ян Са-

рабай. Він є також одним зі співавторів разом із скульптором Іваном Царенком вже згаданої меморіальної таблиці.

Протягом кількох тижнів у немирівському храмі Заслання Святого Духа експонується виставка у фактах та особах, яка розповідає про нищення нашими ворогами Української Греко-Католицької Церкви. Виставку організували працівники Львівського музею історії релігії Наталія Матлашенко та Руслана Бубряк, долучився до неї і Мар'ян Сарай.

На пам'ятні заходи прибули уродженці Немирова зі Львова, Рівного та інших куточків нашого краю. Зокрема, перед земляками виступив син о. Романа – нині житель м. Рівного Олег Трешневський; взяла участь також нащадки о. Івана Кипріяна – онучка Тамара із сином Омеляном та невісткою Надією. Спонсором дійства став уродженець Немирова Іван Бек.

УВАЗІ НАШИХ ЧИТАЧІВ ПРОПОНУЄМО БІОГРАФІЧНУ ОПОВІДЬ П. ОЛЕГА ТРЕШНЕВСЬКОГО, ЖИТЕЛЯ М. РІВНЕ

Мою роспись на делах нельзя считать доказательством моей вины»...

«Останній раз я був у Немирові 49 років тому, у 1961 році. Звичайно, Немирів змінився, і з того часу виростили нові покоління, багато людей, яких я добре знав, відійшли у вічність або виїхали в інші країни, навіть на інші континенти.

Я – син о. Романа Трешневського, який був священником на цій парохії з 1931-го до 13 квітня 1945 року (це його другий період), до моменту, коли він був заарештований органами НКВД.

Роман Трешневський походив з Перемішля, з робітничої родини. Його батько працював на залізниці. У родині було три сини – Олександр, Андрій і Роман. Пізніше всі вони закінчили Перемиську семінарію і стали греко-католицькими священниками. А три сестри були вчителька-ми, закінчивши учительську семінарію. У 1914 році Р.Трешневський був мобілізований до австрійської армії, воював на південному фронті (у Сербії). Там, на півдні, був сформований корпус Українських Січових Стрільців, який у 1918 році перекинули в Галичину. І коли 1 листопада 1918 року проголосили ЗУНР, цей корпус влився в Українську Галицьку Армію, де мій майбутній батько став старшиною. У м. Тухоля (Польща) потрапив у полон, але стараннями старшого брата Олександра, на той час вже греко-католицького священника у м. Угнів Равського повіту, та єпископа Йосафата Коциловського був звільнений і вступив на навчання до Перемиської семінарії, яку закінчив у 1925 році.

Пригадую, як урочисто відзначався в Немирові другий день Зелених свят, коли йшли процесією на могили Січових Стрільців. То був здвиг наро-

ду! Йшли три-чотири процесії: з Верблян, Смолина, з Вороблячина, де священником був о. Кость Козій – один з кращих товаришів батька ще по УГА. Несли тернові вінки, які мають символ мучеництва. Тернові вінки були заборонені польською владою, тому зверху клали ялину, а знизу – терен.

У моменти, коли через масу народу поліція, яка ходила з карабінами, не могла добре бачити вінків, їх перевертали і несли терном наверх. На такі процесії потрібно було мати дозвіл від польської влади. І такий дозвіл о. Роман діставав від старости Равського повіту, доброго знайомого.

Мій батько вів роз'яснювальну роботу не тільки в «Просвіті», а й на церковних проповідях. Розповідав про Базар, про Крути, про Голо-домор 1932-33 років, про все, що відбувалося тоді на Східній Україні. Це гуртувало молодь навколо «Просвіти» та навколо Греко-Католицької Церкви.

На перший допит НКВД о. Романа викликали ще у 1940 році. Запитували, чи не служив він у Петлюри. Батько розповідав, що у Петлюри не служив, а був на південному фронті у Сербії. Про період, коли він був у загонах УСС, ні енкаведисти, ні місцеві секети тоді не знали. І батька відпустили.

30 червня 1941 року у Львові проголосили Акт відновлення української державності. Біля двоповерхового будинку на вул. Тростянецькій в Немирові зібралася маса людей. З балкона українські патріоти виголошують промови, і серед них – о. Роман Трешневський. Хор співає пісню «Не пора, не пора!»

До липня 1944 року о. Роман був головою Допомогового комітету. За німецької влади бідним людям потрібно було давати якісь харчі, продукти виділялися навіть дружинам і дітям советських командирів, які жили на ближніх присілках...

За кілька днів до арешту батька хтось постукав у наше віконце. Батько каже: «Це – за мною». А чи то мама, чи то я відповіли: «Ні, це не енкаведисти. Бо як вони приходять, то грюкають, а це легенько постукали». Це була пані Филипівич. Вона сказала: «Отче, будьте уважні, тому що через день-два у Вас буде обшук». І пішла. Не знаю, звідки вона це знала, але інформація була правдива. Від свого імені й імені своїх близьких складаю подяку родині п. Филипівич, зокрема, її сину Григорію за те попередження. День 13 квітня 1945 року був для

нашої родини жакликим. У цей день батька заарештували. В одному авто з ним везли до Львова і його товариша о. Костя Козія. У тюрмі на вул. Лонцького батько пробув два місяці. У червні 1945 року відбувся суд військового трибуналу Прикарпатського військового округу, який засудив о. Романа на десять років позбавлення волі у концтаборах Крайньої Півночі Російської Федерації – Комі АРСР за статтями 54-1а, 54-10, 54-11 карного кодексу Української РСР (зрада Батьківщині, антисоветська агітація, участь у військових формуваннях). Батько ще мав «щастя», що довго не сидів у казематах на Лонцького. Відтак був відправлений етапом на Північ. Разом із сім'єю Богдана Когута та іншими немирівцями я із мамою були вивезені у Сибір.

У 1955 році батько був звільнений з концтаборів на Крайній Півночі. Ми тоді були в Сибіру і нам прийшла така телеграма: «Освобожден 13 апреля. Выезжаю. Встречайте. Целую. Роман». Ця телеграма до останнього часу зберігалася у мене. Коли ми прийшли на вокзал його зустрічати, я не впізнав батька – настільки він був змордований. А мав лише 60 років.

Перебуваючи у м. Осінники Кемеровської області на спецпоселенні, де мешкала і його депортована родина, о. Роман 12 липня 1955 року і написав листа міністру внутрішніх справ СРСР про перегляд його справи. Там було написано так: «Мою роспись на делах нельзя считать доказательством моей вины, ибо мое следствие велось в тяжелой атмосфере, так частой в этих временах». У липні 1957 року – аж через два роки після звільнення – о. Роман одержав довідку військового трибуналу Прикарпатського військового округу, що «с него по этому вопросу на основании статьи 6 Указа Президиума Верховного Совета Союза ССР от 17 сентября 1955 года – снята судимость...» На основі цього документу, через 13 років після арешту, був виданий паспорт, з яким о. Роман міг повернутися на Україну.

І тільки після проголошення Незалежності України з прокуратури Львівської області мною була отримана довідка від 16 липня 1993 року №13/6339-98 про те, що на підставі статті 1 Закону України від 17 квітня 1991 року «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні» Трешневський Роман Йосифович реабілітований з поверненням конфіскованого майна або його вартості.

УКРАЇНСЬКЕ КОРИННЯ ІВАНА ПАВЛА ІІ

На початку квітня 2005 року християнський світ (і не лише християнський) поприщався з Папою Іваном Павлом II – Каролом Войтилою. Він був 264-м Папою на Римському престолі й третім щодо тривалості свого понтифікату: з 16 жовтня 1978-го по 2 квітня 2005-го, тобто 26,5 років. У жалобні дні упокоєння і похорону Папи багато мовилося й писалося про його безпрецедентний внесок у світові зрушення й перетворення кінця XX – початку XXI століть. Як християнин я вірю, що Кароль Войтила, людина зовнішньо зовсім не «суперменна», не героїчна (я особисто зустрічався з ним п'ять разів і був вражений його простотою, скромністю), був ведений Святим Духом і виконав Його дуже важливе доручення на землі.

В потужному потоці інформації про Покійного знову зринали факти його біографії. Президент Віктор Ющенко, перебуваючи в траурні дні у США та в Італії, а також після повернення на Батьківщину декілька разів згадував, що в Папі є «краплина української крові». Я хотів би, опираючись на слова самого Івана Павла II та інші свідчення, уточнити: не «краплина», а щонайменше 50 відсотків! Відомо, що мати Кароля Войтили Мілька (в польській транскрипції Емілія) Качоровська була чистокротною українкою з Холмщини (українці того краю звичайно називають себе русинами).

«Кардинал Войтила, – свідчить історик о. Ісидор Нагаєвський, – перебуваючи у США, вступив був до Українського інституту у Гарварді (всесвітньвідомий університет біля Бостона. – Д. С.), і в часі своєї доповіді сказав, що його покійна мама Емілія була русинкою, тобто українкою. І своїй мамі він завдячує знання української мови, якою виголошує свої бесіди на синодах українських владик, промови до українського народу під час відвідування українських церков» (о. Ісидор Нагаєвський, «Історія вселенських архисреїв», т. 4, Рим-Львів, 1999, с. 167).

Борис Филипчук – свояк Кароля Войтили, українець, лікар з м. Пассейк у США: «Що стосується папи Івана Павла II, то його матір була нашого українського роду. В тих часах, коли царський уряд нищив унію на Холмщині, родина Качоровських переселилася до Галичини, а згодом осіла у місті Кракові, де дідо Качоровський заснував робітню (підприємство – Д. С.) фаєтонів. Кароль Войтила (батько папи – Д. С.) був поляком і одружився з Емілією Качоровською; працював урядовцем в австрійському війську і тимчасово був відряджений до Лінцу в Австрії, де народився їх старший син Едмунд, що ходив там до школи. Після війни всі вони переїхали до Польщі, де Кароль Войтила вступив до війська в ранзі хорунжого і був призначений до служби у Вадовицях – містечку біля Кракова. І там народився їх другий син Кароль-Йосип, пізніший папа Іван Павло II. Його тримав до хрещення мій тесть Йосип Кучмерчик, бо його жінка Ольга Качоровська була рідною сестрою матері папи – Емілії Качоровської. Донька Кучмерчиків Софія, двоюрідна сестра папи Івана Павла II, була моєю дружиною. Я студіював медицину в Кракові разом з братом папи Едмундом і він познайомив мене зі своєю двоюрідною сестрою Софією, з якою я одружився. В домі Качоровських розмовляли двома мовами: польською й українською. Папа в тісніших гуртах висловлювався, що «моя мама була русинкою». А від моєї дружини я знаю, що вони були греко-католицького обряду, але згодом сполонізувалися» (о. Ісидор Нагаєвський, «Цитований твір», с. 166).

На початку статті я згадав, що п'ять разів зустрічався з Папою Іваном Павлом II в Римі: 5 травня 1988 р. під час міжнародного симпозиуму «Походження і розвиток візантійсько-слов'янського християнства»; 1 травня 1990 р. під час міжнародного симпозиуму «Засади соціальних і культурних традицій у Східно-Центральній Європі»; 31 жовтня 1991 р. під час міжнародного симпозиуму «Християнство і культура в Європі: Культурна пам'ять. Нинішня самосвідомість. Проекти»; 6 липня 1996 р. двічі – вдень під час Літургії (в православному обряді) в соборі св. Петра, ввечері – на прийнятті у Ватиканському палаці.

Найбільш пам'ятною стосовно теми цієї статті була моя третя зустріч і розмова з Папою Іваном Павлом II 31 жовтня 1991 р. Коли я підійшов до Папи привітатися (а було це в одному із залів палацу ім. папи Павла VI), Святіший Отець, усміхаючись, запитав:

– Чи пан професор не був раніше в нас у Римі?
– Так, Ваша Святосте, я був у 1988-му і 1990-му роках.
– Це Ви подарували мені славний альбом «Софія Київська»?
– Так, було так, – відповів я, здивований його пам'яттю на людські обличчя і на факти. Адже він щодня бачить сотні людей, а я подарував йому альбом півтора року тому! Можна забути! Але Папа не забув і продовжував:

– О, як я мрію помолитися у Київській святій Софії! І в Київській лаврі. Яке там чудо звершувалося! Яка благодать!

– Приїздіть, Святій Отче. Якщо не на офіційне запрошення, то Академія наук України зробить Вам приватне запрошення в Україну!

Присутній при розмові кардинал Поль Пупард, голова Ватиканської конгрегації з питань культури, подав мені знак, щоб я закінчував розмову, бо інші теж хочуть привітати Папу і сказати йому кілька слів. Я хотів вже відійти, але Папа міцно тримав мою руку та ще й ліву долоню поклав на мою руку, що її він тримав у правій своїй руці.

Тут я наслідився поставити Папі останнє запитання:

– Кажуть, Святій Отче, що Ваша мама була українкою...
– Кажуть, кажуть, – ще ширше усміхаючись, промовив Папа, все ще тримаючи мою руку у своїх долонях, які здавалося, гріли якимось особливим теплом.

Отже, ми повинні про це не тільки пам'ятати, але й відверто говорити.

Дмитро СТЕПОВИК

ВІТАЄМО ОТЦЯ ДОКТОРА ДМИТРА БЛАЖЕЙОВСЬКОГО З НАГОДИ 100-ЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

З нагоди 100-ліття з Дня народження відомого історика церкви, митця та науковця отця доктора Дмитра Блажейовського відбулася урочиста академія у Національному академічному українському драматичному театрі ім. М.Заньковецької.

Ювіляра прийшли привітати заступник голови Львівської ОДА Геннадій Дмитренко, голова Львівської обласної ради Мирослав Сенік, мер міста Львова Андрій Садовий.

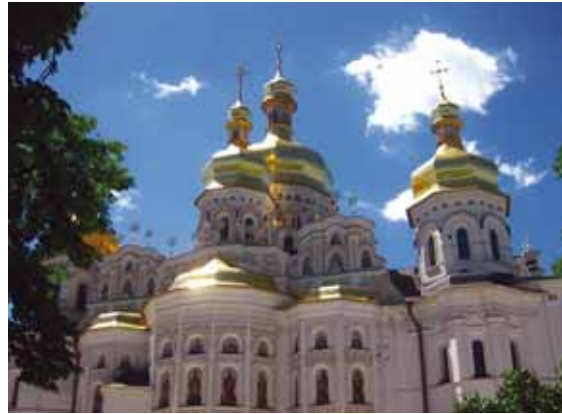
Отець Блажейовський отримав багато привітань, зокрема вітання телеграмою надіслав Президент України Віктор Янукович, повідомили ZAXID.NET в прес-службі Львівської ОДА.

ОБУРЕННЯ МАЗЕПОЮ: НЕВІГЛАСТВО ЧИ БЕЗБОЖНІСТЬ?

Православ'я на українських землях немислиме без імені зетямана Івана Мазепи. Тільки невіглас або людина, дуже далека від православної віри, може заперечувати його визначальну роль в духовному відродженні України в епоху пізнього середньовіччя, а тим більше – обурюватися тим, що вулиця в Києві носить його ім'я. Подасмо перелік храмів, які збудував або відновив І. Мазепа.

1. Києво-Печерська Лавра:	турині	Мгарського монастиря;
а) Троїцька надбрамна церква (1106-1108; перебудови XVII-XX ст.) відновлена коштом І.Мазепи;	14. Церква Покрови Пресвятої Богородиці в Батурині;	28. Дерев'яний храм Воскресіння Христового в Любечі;
б) Успенський собор (1073-1089; перебудова XVII-XVIII ст.) відновлений коштом І.Мазепи (1690) + подарунки;	15. Собор Вознесіння Господнього Бахмацького монастиря;	29. Мурована Воскресенська церква в Любечі;
в) Церква Всіх святих над Економічною брамою (1696-1698) побудована коштом І.Мазепи;	16. Успенська церква Глухівського монастиря (1692);	30. Собор св. Миколая Макошинського Миколаївського монастиря;
г) Кам'яний мур (1696-1701) будувалася коштом І.Мазепи:	17. Трапезна церква та дзвіниця Глухівського монастиря;	31. Церква в с. Мохнатин (1692); тут є іконостас з гербом І.Мазепи;
• південно-західна башта (башта Івана Кушника – від назви церкви, яку там хотіли відкрити на честь патрона Івана Самойловича; побудована 1696 р.);	18. Успенська мурована трапезна церква Густинського монастиря;	32. Церква Пресвятої Богородиці у Новобогородицьку (1688);
• південна башта (Часова чи Годинникова, бо в ній до 1818 р. був годинник);	19. Мала трапезна церква Густинського монастиря;	33. Вознесенський собор у Переяславі (1700);
• північна башта (Малярна, бо там містилася малярна майстерня);	20. Покровська церква в с. Дігтярівці Новгород-Сіверського району Чернігівської області (1708-1709 або 1710);	34. Дерев'яна церква в с. Прачі;
• східна башта (Онуфрїївська – від церкви св. Онуфрїя, або Палатна, бо тут містилися палати І.Мазепи) (1698-1701);	21. Церква Пресвятої Богородиці До-	35. Дерев'яна церква св. Івана Христителю;
д) Церква Різдва Пресвятої Богородиці (1696);	мницького Різдва-Богородицького монастиря (1696);	36. Петропавлівська церква в Рудні (закладна дошка від 10 травня 1698 р.);
2. Микільська лікарняна церква (кін.1690-х);	22. Церква свв. Петра і Павла в с. Іванівському (поч.1700-х);	37. Троїцький собор Троїцько-Іллінського монастиря у Чернігові (1679-1695);
3. Трапезна церква Покрови Пресвятої Богородиці (кін.1690-х);	23. Церква Покрови Пресвятої Богородиці на Січі (1693);	38. Церква св. Івана-євангеліста з вівтарем у Чернігові;
4. Вознесенська церква (1701-1705);	24. Дерев'яний храм св. Івана Предтечі Кам'янського Успенського монастиря;	39. П'ятницька церква в Чернігові;
5. Свято-Троїцький собор Кирилівського монастиря (1695);	25. Церква Покрови Пресвятої Богородиці Батурицького Крупицького монастиря (поч. 1700-х);	40. Борисо-Глібський катедральний собор у Чернігові;
6. Микільський собор (1690-1696);	26. Храм Преображення Господнього Лубенського Мгарського монастиря;	41. Церква св. Івана Предтечі в Чернігові;
7. Богоявленський собор (1693);	27. Трапезна церква Лубенського	42. Трапезна церква з двокупольним храмом Усіх святих у Чернігові;
8. Софіївський собор у Києві (1697-1700);		43. Микільська церква у Білій Церкві (1706);
9. Дзвіниця та мури Софіївського монастиря у Києві (1699-1707);		44. Братський Богоявленський монастир;
10. Дзвіниця Густинно-Миколаївського монастиря (др. пол. 1690-х);		45. Михайлівський Золотоверхий монастир у Києві;
11. Церква Живоначальної Трійці у Батурині (1692);		46. Корпус Києво-Могилянської академії (1703);
12. Церква св. Миколи в Батурині;		47. Чернігівський колегіум (1701-1702);
13. Воскресенська церква в Ба-		48. Хрестовоздвиженський собор Полтавського Хрестовоздвиженського монастиря (1689-1709);

Успенський собор Києво-Печерської Лаври

✠ Упокоївся ерм. Василь Вороновський

31 липня о год. 5.40 в м. Львові на 81-му році життя, 51-му році священства, 45-му році монашества переставився до Господа ерм. Василь Вороновський, монах-студит.

Дякуємо Господу за дар його життя і просимо, щоб Милосердний Бог зволив йому оглядати безнастанно Його в Царстві Небесному. Упокой, Господи, душу усопшого раба Твого ерм. Василя!

✠ Спочив у Бозі отець Михайло Іванчик

22 серпня 2010 р. на 48-му році життя спочив у Бозі отець Михайло Іванчик. 21 вересня 1996 року отримав священничі свячення у м. Івано-Франківську з рук Владика Софрона Дмитерка.

1997-98 р.р. - сотрудник парафії св. Миколая Чудотворця на Аскольдовій могилі (Київ); 1998-2004 р.р. адміністратор парафії св. муч. Бориса і Гліба (Одеса), св. Іллі (м. Іллічівськ), Пресвятої Євхаристії.

З 2005 р. Приписаний до Львівської Архиепархії, в якій служив на парафіях св. Архистратига Михаїла (с. Кривчиці, Золочівського р-ну), Богоявління ГНІХ (с. Новосілки, Золочівського р-ну), св. Миколая (с. Якторів, Золочівського р-ну), свв. апп. Петра і Павла (с. Трудовач, Золочівського р-ну, до 2009 р.)

Посідав уряди: віце-канцлера Києво-Вижгородської Екзархії (1997-98 р.р.), протопресвітера Одеського (1999р.)

Нагороджений хрестом з прикрасами та набедреником.

Залишив скорботну дружину Ірину та дітей: Анну (1985 р.н.), Юрія (1995 р.н.)

Перелік складено за матеріалами О. Ковалевської та С.Павленка, сайт «Ім'я Івана Мазепи»
Джерело: УНІАН

Вітаємо Ювілярів! У вересні святкують ювілеї:

45-річчя священства – о. Йосиф-Гавриїл Віновський (11.09)
40-річчя священства – о. Богдан Смуk (21.09)
5-річчя священства – о. Олексій Коростіль (21.09)

75-річчя уродин – о. Степан Яхимець (05.09)
70-річчя уродин – о. Мирослав Войцихівський (15.09)
55-річчя уродин – о. Анатолій Дуда-Квасняк (25.09)
50-річчя уродин – о. Ігор Ковальчук (01.09)
50-річчя уродин – о. Іван Коломієць (13.09)
45-річчя уродин – о. Володимир Сайчук (12.09)
35-річчя уродин – о. Володимир Ольшанецький (05.09)
30-річчя уродин – о. Роман Кисіль (28.09)

ДУМКИ ПРО ВІЧНЕ

ЧИ НЕ НАГАДУЄ ТАКА ІСТОРІЯ ЩО-НЕБУДЬ ІЗ ТВОГО ЖИТТЯ?

В одному журналі була опублікована історія про підлітків, які відвідували клуб плавання св. Клари. У них був дуже напружений розпорядок дня. Вранці вони піднімалися в 5.30 і поспішали, незалежно від погоди, до відкритого басейну. Там вони займалися дві години. Прийнявши душ і перекусивши, вони квалілися до школи. Після школи вони знову поверталися до басейну і займалися там ще дві години, після чого бігли додому, готували уроки і «падали» в ліжко. Наступного ранку в 5.30 знову дзвенів дзвінок будильника, і все починалося заново.

Коли одну дівчинку запитали, чому вона жертвує багатьма речами заради плавання, вона відповіла: «Моя мета – потрапити в олімпійську збірну. Якщо різні вечірки та розваги стоять мені на перешкоді у досягненні цієї мети, то навіщо туди йти? Чим більше я тренуватимуся, тим краще. Жертва – хороша річ».

Яка моя основна мета зараз? Чи щедро я жертвую для того, щоб мета стала реальністю?

Кінофільм «Лаура» розповідає про детектива, що розслідує вбивство молодої дівчини на ім'я Лаура, яку хтось убив пострілом в обличчя, коли вночі вломлювався до її квартири. Аналізуючи ситуацію і намагаючися знайти ключ до розкриття злочину, слідчий багато часу провів у помешканні жертви за читанням її щоденника. І чим глибше він занурювався у вивчення щоденника, тим більше відчував зближення з цією дівчиною і все більше й більше переживав її смерть як втрату близької людини. Нарешті він зрозумів, що закохався у Лауру.

Одного дня увечері, сидячи в її будинку й обдумуючи цю дивну подію, він раптом почув, що відчинилися входні двері, і через секунду у створі дверей з'явилася та, яку він так добре вивчив за її щоденником. Виявилось, що в її квартирі тимчасово проживала інша жінка, і саме її було вбито в ту ніч.

Фільм має щасливий фінал, оскільки Лаура відповіла взаємністю на почуття молодого чоловіка, і вони стали щасливою родинною парою. **Вся ця історія може бути свідомством того, як Бог, бажаючи показати нам нашу дорогу, спонукує нас зупинитися, досліджувати світ і Його творіння, закохатися у Творця в його творіннях і бути щасливими.**

В одному з епізодів твору «Золота струна» автор описує переживання свого дитинства. Якось літнім вечором, прогулюючись у дворі, він раптом усвідомив, як прекрасно співають пташки, і здивувався, що раніше цього не помічав. Вийшовши за ворота, він пішов прогулятися лугом. Природа довкола була тиха і спокійна, немов зосереджена на спогляданні того, як сонце повільно й велично опускалося за горизонт.

Спостерігаючи за цим видовищем, він раптом відчув бажання стати навколійки. У ці секунди Бог став для нього був настільки відчутним, що цей випадок він запам'ятав на ціле життя. Пізніше він писав: «Зараз, коли подумки переносюся до того вечора, мені здається, що це був один із найкращих моментів мого життя».

Чи можеш і я пригадати якое переживання дитинства, яке надзвичайно на мене вплинуло? Як це було?

Відповіді на вікторину розміщену в газеті «МЕТА», число 6/65, за червень:

1. Небо і землю.
2. Світло, ніч.
3. Сьомий, бо того дня закінчив своє діло.
4. Вдихнув йому в ніздрі віддих життя.
5. В Едемі, на сході.
6. Пішон, Гіхон, Тигр, Єфрат.
7. «...з дерева ж пізнання добра і зла не їстимеш...» (Бут. 2:17).
8. Жінку. «Вона зватиметься жінкою, бо її взято від чоловіка» (Бут. 2:23).
9. Плід.
10. «...вони пізнали, що вони нагі» (Бут. 3:7).
11. « На череві твоїм будеш повзати і їстимеш землю по всі дні життя твого» (Бут. 3:14).
12. «Помножу вельми болі твої і твою вагітність, в болях будеш народжувати дітей» (Бут. 3:16).
13. Херувима з полум'яним миготливим мечем.
14. Людину.
15. Назвав це місто іменем свого сина – Енох.
16. Дві (Ада і Цілла).
17. П'ятсот років.
18. «Ной був чоловік праведний і досконалий між сучасниками; він ходив з Богом» (Бут. 6:9).
19. Шістсот років (пор. Бут. 7:6).
20. Крука, а потім – голуба.